„Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului."
- Dimitrie Gusti -

POENĂREI

STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ

AN III • NR. 3 • SEPTEMBRIE 2006 •

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI

- 19 AUGUST 2006 -

MUZEUL SATULUI POENĂREI

> „Muzeul sătesc este un arsenal de nădejde prin care un popor își apără originea, individualitatea și tot ce a moștenit de la străbuni.". Nicolae IORGA

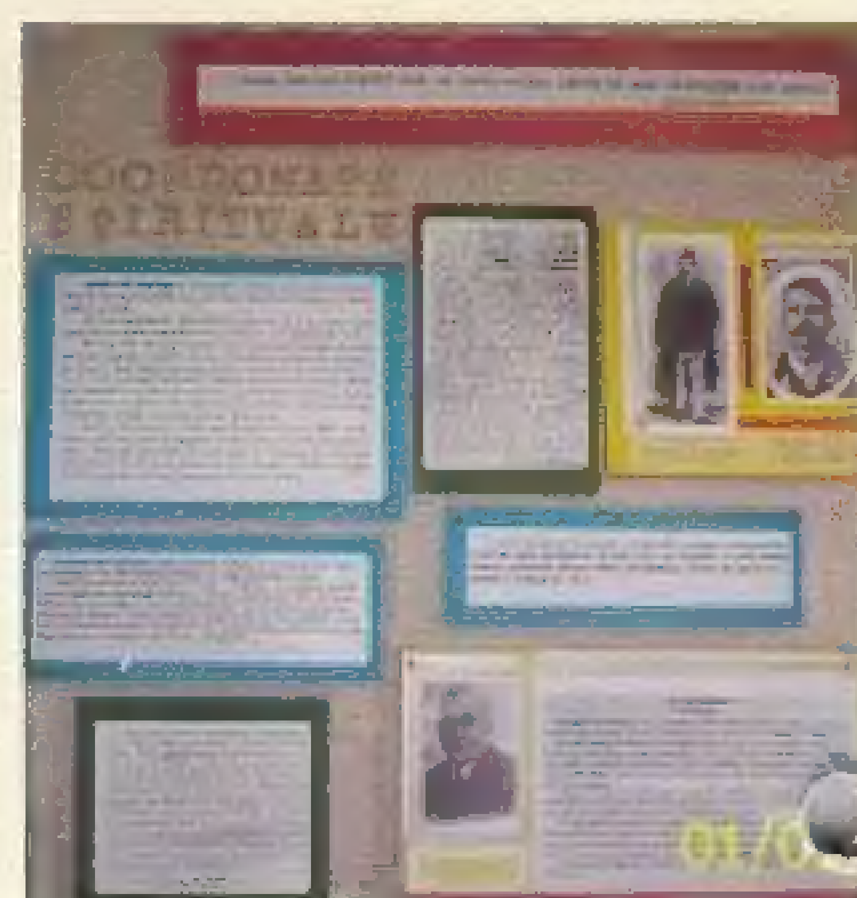

Expoziția permanentă cu caracter documentar-istoric «**Poenărei străbuna noastră vatră**», vizând geneza și evoluția acestui sat de moșneni, constituie nucleul unei colecții muzeale organizate de prof. Grigore Constantinescu, în anul 1980, în scopul salvării de la o distrugere iminentă a unor valori ale patrimoniului etnocultural specific zonei montane a fostului județ Muscel. Expoziția amenajată într-o sală de clasă a Școlii primare de 4 ani din Poenărei cuprinde o tematică variată, structurată secvențial pentru relevarea unor aspecte esențiale referitoare la: istoria satului Poenărei (ilustrative fiind documentele cartografice și memoriale expuse); ocupațiile tradiționale (pomicultura, creșterea animalelor, lemnăritul, albinăritul, industria casnică); arhitectura locală; portul popular tradițional; coordonate spirituale: școala, biblioteca una dintre primele instituții de cultură de acest gen din Vechiul Regat , personalitățile care au înnobilat viața spirituală a satului (preotul Grigorie Poenăreanu, învățătorul Nae Andreescu, dr. Ion Mitulescu ș. a.); eroii satului care s-au jertfit în luptele pentru obținerea independenței, realizării unității naționale și în cel de-Al Doilea Război Mondial; eroii Rezistenței armate anticomuniste din satul Poenărei. În muzeu, au fost expuse valoroase piese de port popular, precum și vechi obiecte casnice ilustrând preocuparea meșterilor populari locali de a conferi unor obiecte utilitare, pecetea frumosului autentic. În același spațiu, a fost organizată expoziția permanentă de metaloplastie și de icoane pe sticlă a inginerului artist Constantin Samoilă.

Identitatea unui sat muscelean:

POENĂREI, străveche vatră românească

Citind, cu ceva vreme în urmă, cartea unui reputat etnolog român intitulată «Istoria sentimentală a unui sat», şi, cunoscând profundele transformări structurale şi mentale ale satului românesc de la începutul mileniului trei, mi-am pus întrebarea dacă satul de azi mai poate ieşi din „starea de marasm şi inerţie în care agonizează de ani buni”.

După şocul viitorului cu care s-a confruntat, la sfârşitul secolului al XX-lea, mai este satul românesc în stare să fie izvorul de vise, de optimism, despre care ştiam şi după care mai tânjim noi ?... Întrebări fireşti, pe care şi le punea autorul şi pe care şi le pune fiecare dintre noi, mai ales atunci când satul a rămas în inima noastră ca o icoană veche şi încărcată de amintiri patriarhale.

Mărturisesc că nu este vorba de nostalgiile despre care nici locuitorii satului nu mai vor să audă, bunăoară: lampa cu gaz, opinci, noroaie, truda pământului cu mijloace rudimentare.

Trebuie să recunoaştem că şi satul are dreptul la modernism, la un ritm normal şi civilizat al vieţii. Temerile mele se bazau pe alte considerente – pierderea identităţii spirituale, fenomen care roade ca o carie în trupul de spiritualitate al satului împins şi el de la spate de spectrul globalizării şi integrării. Revenind la nostalgii, spun că este vorba de cele după tradiţia culturală, izvorâte din necesitatea de înfrumuseţare a vieţii, acel izvor de apă vie care a alimentat fără preget setea de viaţă a locuitorilor de la sate. Căruia dintre noi, născut, crescut şi educat în aceste vetre de permanenţă românească nu i-a fost, sau nu-i este încă teamă ca satul să nu se îndepărteze de la matricea lui spirituală, care l-a propulsat şi menţinut în veşnicie ?... Semnele acestei temeri sunt, persistă şi se accentuează. Polul manifestărilor specifice satului s-a mutat la oraş, s-au transformat în spectacol de scenă acele simboluri sacre, care, prin tradiţie milenară, trebuiau să se desfăşoare numai în mijlocul satului. Am colindat ţara în lung şi în lat, i-am cunoscut pe locuitorii satelor în toate ipostazele vieţii lor, m-am întristat de tristeţea şi de patimile lor ca robi ai pământului (robia asta parcă le-a intrat în sânge), m-am bucurat de izbânzile şi bucuriile lor. Cu toată răsturnarea ierarhiei de valori produse în viaţa satului, eu mai cred în perenitatea satului românesc, cel puţin din punctul de vedere al tezaurului său etnocultural, în puterea sa de revigorare, mai cred că „veşnicia s-a născut la sat” şi mai cred şi cer cu convingere ca locuitorii satului să aibă un trai demn şi civilizat, nu ca o cerinţă comunitară, ci ca un act de demnitate umană. Şi, astfel de certitudini prind a se înfiripa.

Satul a rămas ca o iubire permanentă pentru mulţi, chiar dacă fiii lui s-au răspândit în cele patru zări ale lumii. Din punct de vedere geografic, satul a rămas acelaşi, cu unele excepţii impuse de vitregiile naturii. Din punct de vedere al structurii sale sociale, economice şi mentale, satul s-a schimbat mult şi se zbate să-şi recapete matca istorică a propriei sale identităţi.

O astfel de istorie, fie ea şi sentimentală, a început să fie scrisă într-un sat muscelean de la poalele Carpaţilor. Sunt convins că nu este un act singular, dar este unul curajos cu care am venit în contact şi care merită toată atenţia. Este **revista** unui sat ale cărui rădăcini străpung straturile de timp imemorial: **„Poenărei – străbuna vatră natală”**. Revista m-a fixat pe coordonatele etnogeografice ale urmaşilor lui Badea Butoi, Ion Popescu şi Cercel, ce vin de dincolo de Matei Basarab, chiar şi înainte de Radu Voievod de la Afumaţi, care îi fixează în istorie prin hrisovul său de la 10 noiembrie 1528. Evoluţia pe

treapta istoriei a făcut ca bătrâna vatră dintre Râul Doamnei şi Vâlsan să se constituie în timp ca depozitară a unui important tezaur de valori, dovedind că satul rămâne, în ciuda tuturor vitregiilor istoriei, un focar nestins al dragostei de viaţă.

Unul dintre urmaşii acelor oameni pe care nu l-au înfrânt nici vremea, nici vremurile, este profesorul Grigore Constantinescu, redactorul revistei. În 2004, împreună cu fiii satului Poenărei, a găsit resursele morale şi materiale – pentru că cele spirituale îi sunt incomensurabile – să-şi cinstească dorul nestins de viaţă cu un mare act de cultură – o revistă a satului lor, realizată cu ei şi prin ei, dar nu numai pentru ei.

În condiţiile actuale, când înfăptuirea unui veritabil act de cultură nu este la îndemâna oricui, o revistă a unui sat a cărui populaţie actuală se ridică la doar 134 de locuitori reprezintă un gest de mare curaj, un fapt de o excepţională maturitate, înţelepciune şi responsabilitate, numiţi-l, dacă vreţi, şi un patriotism local admirabil.

Motivarea apariţiei revistei „**Poenărei – străbuna vatră natală**" rezultă din cuvintele de început ale celor ce şi-au asumat o astfel de îndrăzneală: *„O înaltă îndatorire cetăţenească ne îndeamnă să păstrăm cu sfinţenie, ca pe o comoară de preţ, zestrea moştenită de la strămoşi, să o îmbogăţim, să o facem ştiută, pentru ca să nu o înghită pământul nesăţios, ori uitarea de neiertat a oamenilor".* Un adevărat testament cu care, vorba ţăranului român, poenărenii „au ieşit în lume" prin imagine şi cuvânt. Din conţinutul revistei, rezultă că oamenii de sub pogoanele de cer ale Poenăreilor sunt bogaţi. Deşi, sub tăvălugul istoriei, au căzut trupuri şi s-au năruit idealuri, credinţa lor în izbânda vremurilor viitoare a rămas nestrămutată. „Rămâne stânca, deşi piere valul " spunea poetul nostru naţional.

Această credinţă i-a făcut să rămână bogaţi sufleteşte, bogaţi în tradiţii şi obiceiuri, bogaţi în idealuri şi doruri nestinse de viaţă. Bogaţi chiar şi material. Ca în orice comunitate umană civilizată, locuitorii din Poenărei îşi croiesc vise, sunt animaţi de perspectivele de dezvoltare durabilă din punct de vedere economic şi social. Atuul lor îl constituie cei ce-au devenit profesori, medici, ingineri, mai nou manageri, cărora li se alătură întreaga comunitate a satului. Ei sunt poate imboldul, judecata limpede şi sănătoasă fiind tot acolo, în sat, unde se află palmele bătătorite de sapă, de plug şi de coasă, pe care le ştiu învârti tot aşa de bine precum ştiu încă a picura din fluier brâul şi hora, doina şi balada.

„Poenăreii au de toate: şcoală, biserică – una dintre bijuteriile arhitecturii populare –, instituţii de cultură – cămin cultural, muzeu, tradiţii şi... povarnă", ne spune ing. Constantin Samoilă, secretarul de redacţie al revistei... Păi, se poate o sărbătoare fără a ciocni o ceaşcă, două, de ţuică, fără urarea „noroc, sănătate şi să trăiţi !?"... Şi mai au Poenăreii, nu se putea altfel, şi o **Întâlnire a fiilor satului**, cu o paradă de costume populare admirabile, hore şi sârbe care te ameţesc precum licoarea galbenă de prună, au amintiri vechi de la vestitul nea Onică Pârpălici cu duda lui, continuate azi de fluierul lui Ion Catană.

Are satul Poenărei fii naturali sau adoptivi, o dragoste de viaţă ce arde ca o torţă, o candelă pururea aprinsă, care le veghează istoria sau destinul, într-un cuvânt acele resurse care să-i asigure veşnicia. Există şi acea ospitalitate românească de care se poate convinge oricine. Câte bogăţii !... O înaltă faţă a bisericii noastre străbune, provenită tot din veşnicia satului, spunea: „Din tot locul, scapără o scânteie care poate deveni lumină. Important e să existe amnarul !..." De ce n-ar fi revista Poenăreilor amnarul care să declanşeze scânteia de lumină ?... Depinde apoi de cei ce vor şti să întreţină vie flacăra. Fiii satului de sub tâmpla de granit a Făgăraşilor – „dunga cea bătrână şi blagorodnică a neamului nostru" – au demonstrat că se poate. Ca la orice împlinire, şi, de doi ani, revista este o certitudine a împlinirilor, cinstim evenimentul, ciocnind, fie şi imaginar, o ceaşcă cu ţuică.

Să trăiţi, poenărenilor !... Ţine-le, Doamne, obiceiul şi întăreşte-le speranţa cu înfăptuirea lucrurilor dorite celor ce-au pus umărul cu puterea şi priceperea lor, la acest început, un gând poetic: „Guste fericirea raiului ceresc !"...

Doru Căpăţaru,
Redactor revista «România turistică»

POENĂREI, între evocări romantice şi realitate

Un colţ de rai românesc

Prin fiecare horn al caselor din Poenărei, respiră sufletul cerului... Căci aici, pe aceste plaiuri binecuvântate de Dumnezeu, îngerii au coborât din înalt în chip de oameni. Să-mi fi dorit să plec vreodată de acolo ?... Nicidecum. Aş fi străbătut fiecare ulicioară în pas domol, ca să mă îmbăt cu parfumul istoriei, cu zâmbetul oamenilor şi melancolia florilor din grădini. Munţii miros mereu a primăvară şi-şi revarsă întreaga greutate sufletească, învăluind satul Poenărei într-o aură de mister. Poteca ce duce spre Poenărei este una îngustă, cu amintiri ce dăinuie la tot pasul... O cruce asupra căreia timpul nu a uitat să-şi lase amprenta, o cruce ce aminteşte de sălbăticia aceea aproape perfectă când lupii înfometaţi s-au năpustit asupra unei femei.

O întindere de munţi ne aşteaptă în vârful potecii de acolo... Casele ne fac cu mâna, iar copacii îşi pleacă crengile în semn de respect şi binecuvântare... Căsuţele seamănă cu cele din basme, iar paşii marilor povestitori parcă au cutreierat de când lumea acele meleaguri...

Dacă nu ai vedea Biserica de lemn «Cuvioasa Paraschiva», ai crede că, în acest sat, numit Poenărei, lumea a uitat să îmbătrânească. În acest locaş de cult, sufletele sătenilor sunt mai aproape de Dumnezeu. Copiii sărută icoanele, îşi împreunează mânuţele şi, din ochii lor mari şi blânzi, mai atinge pământul câte-o lacrimă în semn de binecuvântare şi milostivire. Acolo, nu există răutate, nu există invidie. Totul pare a se afla într-o deplină armonie. Inimile locuitorilor din Poenărei au rămas la fel. Timpul le-a ridat chipul, dar sufletele au rămas neschimbate... Şi, acolo, pe culmile acestui sătuc dăinuie şi casa lui Constantin Samoilă. Poarta aşteaptă să fie deschisă... Florile îţi fac loc de trecere, iar ferestrele ascund o istorie tocmai pentru a intra şi a o descoperi. Trepte îmbătrânite şi pereţi cu miros de amintiri... Chipul copilului Costel ne urmăreşte prin toată casa... fotografii... icoane. „Totul a rămas la fel", ne mărturiseşte domnia sa. Într-un astfel de timp, într-o astfel de lume de poveste, poţi simţi că păşeşti spre rai şi că Dumnezeu te prinde de mână... Mă întreb, atunci când fulgii de nea sosesc în Poenărei, cu ce minune ne mai răsplăteşte Domnul ?...

Andreea-Daniela Preda,
realizator TV

Nu lăsaţi să moară satul Poenărei !...

Satul acesta pitit printre dealuri şi sub munţi, răsărit parcă dintr-o sământă purtată de vânt, însingurat ca o stâncă ţâşnită din valuri, ce părea sortit să rămână închis în el pentru veşnicie, satul acesta minunat mă tem că numai o minune îl poate salva...

Cu preoţii şi dascălii lui, care veneau şi se statorniceau în sat după terminarea studiilor, cu cizmarii, dogarii, rotarii, zidarii, băcanii, fierarii, croitorii, tâmplarii, cârciumarii, ţesătoarele de plocade, de covoare, fote şi bete, „pictoriţele cu acul" în decorarea iilor şi toţi ceilalţi meseriaşi de care era nevoie într-o aşezare umană atât de izolată.

Un drum plin de hârtoape, case părăsite, porţi căzute, garduri năruite, pomi sălbăticiţi, la şcoală – doar şase copii în patru clase, oameni atinşi de bătrâneţe şi fără speranţe de moştenitori.

Au dispărut cele trei centre de achiziţii pentru fructe, care plăteau destul de bine, putrezesc merele pe jos sau se usucă pe ramuri, rămâne iarba necosită, ruginesc coasele, se hârbuie războaiele de ţesut...

Oricum, este adevărat că menţinerea actualei stări de lucruri nu ar însemna altceva decât prelungirea unei agonii cu sfârşit fatal... Să vină Europa, dar, pentru Poenărei, poate, cu o fabrică de valorificare a fructelor, alta pentru brânzeturi, un sistem de desfacere a produselor şi o reţea comercială bine dezvoltată.

Şi, astfel, munţii, dealurile, livezile, satul nu vor mai fi pustiite, se vor aşeza pe temelii moderne, tinerii vor avea de ce să rămână la vatră.

Tare mă tem, domnilor fii al satului, că, dacă nu sunteţi în stare de o minune, nu veţi mai avea unde să vă întoarceţi pentru întâlnirea voastră anuală.

Nu lăsaţi să moară satul românesc, de atâtea secole leagăn al unui popor care nu trebuie să dispară de pe harta lumii !...

Sau veţi veni numai să vă reculegeţi la zidurile plângerii !...

Marin Ioniţă

MARIN IONIŢĂ, născut la 10 iulie 1929, în Jugureni (azi, Ulieşti), judeţul Dâmboviţa. Remarcabil prozator şi dramaturg român contemporan, membru al Uniunii Scriitorilor din România. Autor al volumelor în proză: «Bătrânul şi umbra», «Un şlep în derivă», «Sile voiajoru'», «Hotel Boccaccio», «Roata lumii», «Povestea din ţara de cremene», «Vatra de la răscruce», «Capul regelui Decebal», «Damnaţii», «Pâinea Paştelui», «Flori de gheaţă», «Colivia cu maimuţe», «Kiseleff 10 – fabrica de scriitori», «Nu trageţi în dinozauri», «Amurgul zeilor», «Hotel Tranzit» etc. şi al piesei de teatru «Morişca».

FILE DE ISTORIE

SATUL POENĂREI

la sfârşitul secolului al XIX-lea

Transcrierea integrală a consemnărilor din «Dicţionarul geografic al judeţului Muscel», de C. Alessandrescu [Bucureşti, 1893] referitoare la comuna Poenărei a fost efectuată cu preocuparea evidentă de a se constata, printre altele, că, potrivit normelor ortografice ale epocii în care a fost redactat «Dicţionarul», se confirmă menţinerea sub forma atestată în documentele medievale a grafiei **Poenărei**, alterată ulterior de „nomenclaturiştii" lipsiţi de rigoare ştiinţifico-documentară, care au iodizat, sub influenţa limbii ruse, la modă, în perioada comunistă, vocala **e** din numele satului în ***ie***, denumirea devenită „oficială" de **Poienărei** nefiind susţinută nici chiar de o „ortoepie" locală, în care pronunţia generalizată este, de facto, **Poinărei** !...

«Dicţionarul geografic al judeţului Muscel» constituie, în esenţă, un dicţionar complex: geografic, statistic, economic şi istoric al judeţului, în care se reproduc informaţiile referitoare la populaţia localităţilor şi situaţia economică a acestora, conform statisticii de la sfârşitul secolului al XIX-lea. În Dicţionar, se precizează, printre altele: „populaţia, limitele comunelor, ocupaţia locuitorilor, numărul animalelor, pădurile, livezile, apele, bisericile, şcolile, legendele locale etc.". Referirile la Poenărei sunt extrem de edificatoare, relevând stadiul evolutiv al acestei localităţi în perioada menţionată:

*„**Poenărei**, comună rurală, plaiul Nucşoara, la vest de Câmpulung, 30 km departe de acest oraş. Drumul e şoseluit şi trece prin comunele: Corbşori, Stăneşti, Slănic, Berevoeşti– Ungureni. Este situată pe malul drept al Râului Doamna şi pe dealul Poenăreilor, în partea de vest a Râului Doamna, distanţa de 1 km. N-are nici un cătun alipit. Se mărgineşte la nord cu comuna Corbi, la sud cu comuna Stăneşti, la est cu comuna Corbşori şi la vest cu judeţul Argeş. Numele său se crede că vine dela «Poeni-rele» căci în comună se găsesc mai multe poeni întrerupte de dealuri, râpi, coaste etc. Are o populaţie de 336 locuitori (163 bărbaţi şi 173 femei) cu 56 capi de familie care trăiesc în 65 case.*

Locuitorii se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor, aducerea bilelor şi buştenilor din munţi pe cari îi prefac în scânduri şi şiţă şi pe cari le vând în oraşele Piteşti, Craiova etc. Porumbul se cultivă pe 30 ha. Prunele dau până la 2500 decalitri ţuică an peste an. Locuitorii au: 146 vaci, 86 boi, 75 cai, 123 porci, 653 oi. Produsul laptelui, brânza, nu se vinde ci serveşte locuitorilor de nutriment. De jur împrejurul comunei, sunt livezi, dealuri, mai cu seamă la sud şi sud-vest şi o pădure compusă din fagi, mesteceni, şi prea puţin stejar. Atât prin sat cât şi prin apropiere sunt ogrăzi de pruni, meri, nuci, cireşi etc. Numărul contribuabililor este de 53 şi bugetul său propriu prezintă la venituri suma de 598,50 lei (1889-90) şi cheltuielile reprezintă suma încasărilor. Bugetul (veniturile şi cheltuielile) comunei este acelaşi ca în anul 1886. Râul Doamna udă comuna Poenărei la est, iar de la vest spre est o străbat văile: Morii, Cârstei, Bisericei şi Dracului, care se varsă în Râul Doamna. Pe acest râu, sunt şi în raionul comunei, 1 piuă, 1 moară şi 4 ferăstraie, cari taie buşteni, anual 9300 capete scânduri. Un pod de lemn peste Râul Doamna leagă comunele Poenărei cu Corbşori. Moşia e a locuitorilor din moşi-strămoşi, afară de 22 care s-au împroprietărit pe moşia d-lui Mihalache Rucăreanu. Proprietari mari în comună sunt: d-na Alexandrina Pleşoianu şi d-l Gr. Poenăreanu.

Pe teritoriul comunei sunt şosele comunale şi la est pe ţărmul drept al Râului Doamna este şoseaua judeţeană care vine dela Piteşti spre Nucşoara.În comună, este o biserică aşezată în centru, pe marginea Pârâului Bisericei, care-i face mari stricăciuni, zidită de locuitori la anul 1858. Ea este deservită de 1 preot şi 1 dascăl. Şcoala, care funcţionează regulat de la 1870, se frecventează de 29 elevi, din numărul de 30 în etate de 6-12 ani. Cu întreţinerea şcoalei statul cheltuieşte 1080 lei anual. Pentru şcoală, comuna contribuie cu 20 lei anual şi pentru cult cu 40 lei. Înainte de 1870, părinţii trimeteau pe copii să înveţe în comuna Corbşori, unde locuitorii au contribuit împreună cu cei din localitate şi au făcut un local propriu. Ştiu carte 52 bărbaţi şi femei.".

Monografist

PERSONALITĂȚI

NAE ANDREESCU

personalitate prestigioasă a şcolii muscelene

Nae Andreescu s-a născut la 28 octombrie 1857, în familia extrem de numeroasă a lui Andrei Pârvu Popescu, fiind al treilea vlăstar din cei 12 copii, care vor primi, în casa părintească, o educaţie aleasă, pentru ca, ulterior, să-şi desăvârşească instrucţia în şcolile înalte ale vremii. Nicolae Andreescu va urma Seminarul teologic din Curtea de Argeş şi Şcoala normală din Bucureşti, obţinând, după examenele de absolvire, diplomele de preot şi de învăţător. Opţiunea sa va fi, însă, orientată spre învăţământ. Nae Andreescu va sluji cu devoţiune la catedrele şcolare din Nucşoara (începând cu 30 octombrie 1875) şi Retevoeşti (din septembrie 1876), pentru ca, între 1877-1890, să funcţioneze ca învăţător la şcoala din satul natal, Poenărei. Conlucrând pe plan spiritual cu personalităţi remarcabile ale învăţământului din Vechiul Regat: Constantin Dobrescu-Argeş, Luca Paul, Dincă Schileru ş. a., Nae Andreescu *„iniţiază pe lângă şcoală forme de educare şi instruire a populaţiei adulte (inclusiv cursuri de alfabetizare), conferinţe, cor, teatru, lot agricol experimental, şedinţe de tir, călărie şi sport hipic, săniuş, cursuri de lucru manual, sfaturi practice pentru femei privind higiena familiei, cultura zarzavaturilor şi grădinărie, apicultură etc."*

Pentru a asigura accesul la cultură al sătenilor din Poenărei, organizează, în anul 1875, în colaborare cu Constantin Dobrescu-Argeş, o bibliotecă publică în sat, pe care o dotează cu circa 350 de volume. În şcoală, întrucât procesul de învăţământ se efectua concomitent cu toate clasele, utilizează, o modalitate de predare bazată pe metoda lancasteriană, promovând sistemul monitorial care presupunea utilizarea elevilor foarte buni la învăţătură, ca ajutoare ale învăţătorului, în predarea lecţiilor, „monitorii" instruind o grupă de elevi. În acest scop, Nae Andreescu s-a bazat pe doi dintre elevii săi cei mai buni la învăţătură: Ion Moisescu şi Grigore Zamfirescu.

Nae Andreescu întreprinde, în perioada anilor 1879-1881, o călătorie de studii în Franţa şi Olanda, absolvind, cu medalie de aur, cursurile de cooperaţie rurală, iar realizarea ideilor acestui sistem de cooperare a devenit, pentru el, o obsesie. De aceea, nu întâmplător, intră în conflict cu acaparatorul local, Grigore Rucăreanu, devenit primar al comunei, care îl denunţă pentru ideile sale „socialiste", conflictul devenind un subiect de actualitate în paginile revistei „Contemporanul", la care eminentul învăţător din Poenărei era colaborator.

Preocupat de depistarea unor virtuale talente din rândul elevilor săi, Nae Andreescu facilitează accesul acestora spre studiile universitare. Astfel, în afară de Gheorghe Ionescu, îl ajută pe Ion Mitulescu, prin asigurarea unei burse, pentru a se specializa, ca doctor în boli de plămâni, la celebrul laborator al lui Leyden din Berlin-Germania. Este un susţinător al colegilor din zonă care au probleme cu organizarea învăţământului local. Astfel, preotul Ion Hulea este sprijinit să-şi deschidă şcoala din Corbi în tot timpul anului, întrucât ea funcţiona exclusiv în lunile de iarnă.

Trioul de aur al învăţământului din Argeş-Muscel: Constantin Dobrescu-Argeş, Luca Paul şi Nae Andreescu întreprind, în: Sibiu, Săliştea, Grădiştea şi Hunedoara, o acţiune de „culturalizare naţională", în rândul românilor din Imperiul austro-ungar, prin conferinţe, şezători, organizarea unor spectacole cu piese de teatru, coruri, recitări. Ei înşişi joacă împreună cu localnicii într-o piesă de teatru, la Săliştea Sibiului. Îndrăgostindu-se de Constanţa, fiica notarului din satul ardelean Sălişte, se căsătoreşte cu ea, aducând-o peste munţi. Din păcate, zilele distinsului dascăl sunt numărate: bolnav de cancer, moare după numai un an de la căsătorie, în vârstă de doar 33 de ani, la 13 decembrie 1890. În agonie, îi cere prietenului său, Luca Paul, ca după moartea sa, să o aibă în grijă pe soţia lui, Constanţa, sfat urmat întocmai de învăţătorul din Domneşti.

În ampla şi documentata monografie «Domneşti – Oamenii de ieri şi de azi» elaborată de prof. George Baciu şi prof. Ion Hiru [Rm. Vâlcea, 2004], surprinzătorul comportament al învăţătorului Nae Andreescu care şi-a încredinţat soţia prietenului său este relatat în detaliu: *„Viaţa dascălului Luca Paul nu şi-ar fi măsurat clipele cu atâtea făptuiri dacă n-ar fi existat liniştea mângâietoare a căminului păzit cu delicateţe şi respect conjugal de soţia sa, Constanţa. Căsătorită la început cu învăţătorul Andreescu din Poenărei rămâne văduvă prin decesul acestuia, răpus de tânăr de tirania „bubei negre", cum i se spunea cancerului la acea vreme. Învăţătorul Andreescu fusese prietenul şi confidentul domnişanului, coleg de breaslă, Luca Paul. Ştiind că se apropie sfârşitul, învăţătorul poenărean îşi chemă insistent bunul prieten şi-l rugă ca, după ce s-o prăpădi, să aibă grijă de Constanţa, tânăra sa soţie.*

Şi aşa s-a întâmplat. La puţin timp după moartea învăţătorului, rămasă văduvă, Constanţa, cea cu ochii albaştri asortaţi de minune cu faţa albă ca spuma laptelui şi părul auriu aruncat hai-hui peste umeri, cu ochii al naibii de bine conturaţi, poposi în viaţa învăţătorului domnişan luminându-i clipele cu destinul ei de munteancă din Săliştea Sibiului, adică de acolo de unde domnişanii îşi trag seva. Constanţa, de o înţelepciune demnă de invidiat de orice altă femeie, a fost mereu alături de învăţătorul – orator în clipele bune şi mai puţin bune, dar şi un fidel critic ascultător în faţa căruia se probau toate conferinţele ce urmau a fi susţinute."

Nae Andreescu a rămas, în memoria eternă a obştii satului Poenărei, şi prin talentul său artistic remarcabil; cânta excelent la vioară, iar horele satului se încingeau la sunetul acesteia, ca la o chemare a sufletului spre bucuria înfrăţirii prin joc, prin trăiri spirituale inconfundabile, de aleasă simţire românească.

Grecateros

ANII DE REZISTENŢĂ ANTICOMUNISTĂ

BORDEIUL DIN POENĂREI, ULTIMUL ADĂPOST AL PARTIZANILOR

...Restul grupului de rezistenţă alege o nouă modalitate de a exista cât mai discret posibil. O mână de adevăraţi români, credincioşi idealurilor de libertate, demnitate şi luptă anticomunistă, pe care rezistenţa noastră le-a avut ca stindard, şi-a asumat marea responsabilitate şi riscul enorm de a-i proteja şi aproviziona, într-un loc sigur, bine camuflat din jurul satului Poenărei, la circa 15 km mai jos de Nucşoara, unde au rămas din anul 1952 până în 1958, când un trădător declasat i-a vândut. Puteţi uşor contura calitatea morală, creştinească şi de buni români a acestor oameni, care, cunoscând desfăşurarea tuturor evenimentelor relatate, starea generală de spirit, pericolul fără margini ce-l prezenta acţiunea lor, au hotărât să-i sprijine material şi moral ca pe nişte membri ai propriilor lor familii pe cei patru luptători rămaşi din grup. Aceste familii au fost: preot Ioan Constantinescu, preot Nicolae Andreescu şi Nicolae Ticu-Sorescu. Exista şi un al patrulea care a ştiut unde se adăposteau luptătorii, dar al cărui nume mi-e silă să-l pomenesc acum, în acest context, fiindcă el este cel care a făcut, prin trădare, ca undeva, în Jilava, o mare groapă comună să fie umplută cu corpurile a 16 patrioţi români, iar alte sute de familii să intre în puşcăriile comuniste, de unde mulţi nu s-au mai întors. Aceste trei familii au fost susţinute de alte câteva, care colectau şi aduceau ajutoare, precum: Gheorghe Tomeci, ţăran din satul Galeş-Argeş, Nicolae Băşoiu, ţăran din Stăneşti-Muscel, învăţătorul Ion Mica din Corbi-Muscel, învăţătorul Alexandru Moldoveanu din Nucşoara şi mulţi alţii.

Adăpostul – o groapă săpată într-o stâncă mai moale – se afla în apropierea casei familiei preotului Ioan şi Iustina Constantinescu, unde, practic, era „centrul" de aprovizionare şi informare. Aici, în această grotă, s-a născut o fetiţă: Ioana-Raluca, mama ei fiind tânăra Maria Plop... Tot prin grija părintelui Ioan Constantinescu, acest copil venit pe lume, poate la un timp nepotrivit, a fost creştinat şi s-a bucurat de toată grija ce se poate acorda în asemenea situaţii... Securitatea veghea în permanenţă atât prin cadrele ei, cât şi prin alţi „ochi"... Metode peste metode, care mai de care mai perfide, căutau să afle unde se ascunde grupul şi cine sânt susţinătorii. Parcă un roman poliţist se transpunea în scenă. S-a recurs la lucruri greu imaginabile: căsătorii de conjunctură, îndepărtări din zonă ale unor persoane mai incomode prin acte oficiale (cazul preotului Nicolae Andreescu, transferat prin adresă de la Sf. Mitropolie), ofiţeri de securitate infiltraţi în diverse servicii locale (magazineri, gestionari la punctele alimentare) şi tot ce a mai putut inventa Securitatea.

O verigă din lanţul DISCREŢIEI a cedat. Au fost cunoscuţi cei patru susţinători principali ai grupului. Au fost analizaţi şi cântăriţi de la distanţă, pentru a-l găsi pe cel care va accepta *să trădeze*... Acesta este Grigore Poenăreanu, fiul unei familii cunoscute în zonă, dar a cărei aşchie a sărit departe de trunchi... El acceptă în totalitate condiţiile puse de Securitate, modul trădării, locul, timpul etc., în schimbul libertăţii lui...

În mai 1958, după aproape şase ani de şedere în satul Poenărei, într-o noapte, în apropierea casei lui, vin doi dintre luptători, fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, chiar la locul unde avea târla oilor Nicolae Ticu-Sorescu. Apare şi trădătorul, cu o sticlă de ţuică „pregătită cu un narcotic", din care beau ceilalţi, el abţinându-se. Puţin mai târziu, securiştii aflaţi în imediata apropiere, sub perdeaua nopţii, se aruncă asupra lor. Toma Arnăuţoiu şi Nicolae Sorescu – complet inofensivi – sânt legaţi fedeleş, urcaţi în jeep-uri şi, de-abia a doua zi, se trezesc la Securitatea Piteşti. Petre, mai rezistent la narcoză, fuge un timp, dar este prins şi, sub ameninţarea armelor, îi conduce pe urmăritori la grota din stâncă, unde se aflau: Constantin Jubleanu şi Maria Plop cu fetiţa ei de doi ani şi jumătate. Maria coboară cu copilul, iar tânărul Jubleanu deschide foc de apărare. Asediat până în noaptea următoare, văzând că ieşirea este imposibilă, îşi curmă, cu ultimul glonţ, firul vieţii, mergând în ceruri, în locul rezervat EROILOR, alături de mama şi de tatăl său.

În noaptea următoare, jeep-urile Securităţii aleargă în toată zona, la: Domneşti, Stăneşti, Corbşori, Poenărei, Nucşoara, Galeş, Brătieni, Brădet şi nu numai. Familii întregi sânt arestate, iar unde mai rămân vreunii, aceştia îşi blestemă soarta. Sânt scoşi din casele lor, batjocoriţi, ameninţaţi cu moartea, pământurile şi bunurile le sânt confiscate, sânt aruncaţi într-o viaţă nemiloasă, fără posibilităţi de existenţă. Singurul obiectiv urmărit de Securitate, în acest timp, era distrugerea fizică şi morală a tuturor celor implicaţi. „Maeştrii" şi realizatorii acestei reprimări a mişcării de rezistenţă anticomunistă acţionau fără scrupule.

Numai astfel se poate explica barbaria acestor torţionari lipsiţi de orice urmă de sentimente umane. Ce fel de sentimente puteau avea cei care arestau părinţi ai unor copii de 7-8 ani, lăsaţi în seama nimănui ?!... Cazul familiilor Petre Arnăuţoiu, Ion Mica şi Crinu Petti, unde, sub îngrijirea unei singure femei, erau nouă copii fără posibilităţi materiale; sau al copiilor preotului Nicolae Andreescu şi ai altora.

Numai într-un cod al „umanismului" socialist se poate înscrie actul bestial al arestării profesoarei Iuliana Constantinescu-Preduţ, gravidă în luna a şaptea, care a născut în Închisoarea Văcăreşti, în condiţii neomeneşti, regăsindu-şi fetiţa smulsă de la sân, abia după 6 ani !...

Nu vrem răzbunare !... Vrem doar ca un număr cât mai mare de oameni şi, în special, tineretul să cunoască suferinţa şi necazurile acestui popor care n-a plecat capul în faţa tiraniei !... Şi ce mult ne-a costat !......Şi, astfel, se termină o istorie trăită de sute de oameni, o pagină neştearsă din Rezistenţa armată anticomunistă din România.

Alexandru Marinescu

Text reprodus din articolul «Pagini din rezistenţa armată anticomunistă» apărut în „Memoria, revista gândirii arestate", editată de Uniunea Scriitorilor din România, nr. 7/1992, p. 54 – 56.

MĂRTURII VII, PRIN OCHI DE COPIL

Într-o zi, care părea să fie la fel ca celelalte, liniştea satului Poenărei a fost zguduită de vestea înfricoşătoare că se fac noi arestări… Doamne, ce-o mai fi, pe cine, oare, vor mai ridica ?… Sătenii de-abia îşi mai dădeau, de spaimă, bineţe, neputându-şi spune unii altora ce gândeau… Deşi copil, eram, uneori, aşa de înspăimântată, că, dacă m-ar fi întrebat cineva atunci, aproape nici nu mai ştiam cum mă cheamă !… A doua zi, mă jucam, în drum, şotronul cu prietena mea, Lilica… Zbenguiala în mijlocul uliţei a fost curmată brusc de zgomotul unei maşini care venea în goană spre noi. Maşina, de culoare verde închis, s-a oprit, la câţiva paşi, în faţa noastră, ridicând un nor de praf. Noi ne-am retras înspăimântate spre gard… Din maşină, coboară trei inşi înalţi, îmbrăcaţi în haine militare… Unul dintre ei îşi aprinde ţigara şi zice:

–Aici stă Dode Sorescu ?… Cine sânteţi voi ?…

Lilica îi răspunde printre lacrimi:

–Da, aici !… Eu sânt fiica lui !…

–Unde este tatăl tău ?, întrebă un altul cu o voce aspră, tunătoare…

–La Muscel, la fân !, spune ea, speriată, printre suspine…

–Când se întoarce ?, o descusu cel care părea să fie mai mare în grad.

–Nu ştiu, răspunde Lilica, cu voce ştearsă, tremurândă…

Apoi, câteştrei s-au aşezat, ca la comandă, lângă gard, stând jos pe iarbă, cu cizmele înfundându-le, parcă, în şanţ, şi privind insistent în susul uliţei, de unde trebuia să vină nenea Dode… Eu am fugit cât am putut de repede din drum, tremurând ca varga, şi m-am ascuns în podul casei bunicilor mei… Acolo, printr-o crestătură făcută de nu ştiu cine în peretele de lemn, mă uitam cu teamă la militari şi aşteptam să văd ce o să se întâmple când o să vină nenea Dode… După amiază, într-un târziu, sosesc, sfârşiţi de muncă, părinţii Lilicăi… Veneau agale, prin curte, pe la Niculina Marinoiu…

N-au apucat să se apropie bine de poarta casei lor, că cei trei inşi l-au şi înşfăcat pe tatăl prietenei mele şi l-au îmbrâncit în maşină, neţinând seamă de urletele de durere şi disperare ale soţiei şi fiicei lui. Nici măcar nu l-au lăsat să-şi sărute fetiţa care plângea în hohote, deşi nenea Dode ar fi vrut s-o îmbrăţişeze… Maşina a plecat în goană, precum a venit, stârnind un nor cenuşiu de praf… Pe mine, m-au podidit lacrimile, îngrozită de scena aceasta neînţeleasă pe atunci a despărţirii forţate a unui copil de tatăl lui…

Doamne, ce fusese, în sătucul nostru, atunci, în luna mai 1958 !… Focuri de arme se auzeau când în pădure, la „Râpile cu Brazi", când la „Cătină", când în „Zăvoi" !… Oamenii nu îşi mai vorbeau, doar şuşoteau între ei, temându-se, parcă, şi de umbra lor !…

Au trecut anii !... Greu, dar au trecut !... Liniştea a revenit, încetul cu încetul, în satul nostru... Într-o bună zi însorită de duminică, mama îmi spune: „Astăzi, mergem şi noi la biserică !... Să nu uiţi să te rogi şi la icoana Sfântului Nicolae, că aduce noroc !... Să te rogi pentru sănătatea celor care îţi sânt dragi ţie, dar să nu o uiţi din rugăciune şi pe mama ta, mi-a zis dânsa, zâmbindu-mi larg şi îmbrăţişându-mă cu căldură... Pe vremea aceea, în frumoasa noastră biserică de lemn, venea aproape toată lumea din sat, la slujbă... Acolo, ne simţeam mai aproape de Dumnezeu şi oamenii uitau de grijile care le năpădeau viaţa... Deodată, în duminica aceea însorită, într-o strană, cum intri în biserică pe partea dreaptă, zăresc o doamnă distinsă, îmbrăcată într-o rochie neagră, cu o eşarfă pe cap, dar căreia nu îi puteam zări figura... O trag uşor de mână pe mama şi o întreb:

–Mamă, cine e „Străina" ?...

Mama, aplecându-se spre mine, îmi şopteşte la ureche:

–Fii cuminte, îţi spun eu, când o să ieşim din biserică, fiindcă aici nu se vorbeşte, se ascultă în linişte sfânta slujbă... Însă eu auzeam, în spate, femeile şuşotind mereu şi nu înţelegeam ce-şi spun, atunci când privirile li se îndreptau spre „Străină"... De aceea, eram atât de nedumerită şi atât de curioasă, că aşteptam să se termine slujba cât mai repede, pentru a afla cine e „Străina" din strană... Slujba, însă, continua după tipicul ştiut de preot... Urma „Tatăl nostru"... Atunci, „Străina" a ieşit din strană, s-a îndreptat spre altar şi i-a cerut preotului permisiunea să cânte dânsa această sfântă rugăciune... Nu am să uit niciodată acest moment deosebit pentru mine şi pentru credincioşii aflaţi la slujbă... Cu mâinile împreunate a rugăciune, cu ochii ridicaţi spre cer, parcă străpungând acoperişul bisericii, a început să cânte... Slovele se ridicau spre înalt, apoi, coborau liniştit spre pământ, într-o modulaţie a vocii sale catifelate, încât, mi se părea că biserica s-a umplut de un fior dumnezeiesc, care îmi pătrundea în adâncurile sufletului meu... „Străina" plângea şi cânta... Cânta şi plângea... Nimic nu o putea opri din ruga sa către Tatăl ceresc... Era ceva mai presus de puterea mea de înţelegere din anii copilăriei...

Mama a încercat să meargă spre dânsa, dar eu, am tras-o de mână, şoptindu-i: „–Lasă, mamă, las-o să cânte !", o imploram cu lacrimi în ochi... Toată lumea din biserică plângea... Plângeau şi femeile, plângeau şi bărbaţii !... La sfârşitul rugăciunii, atunci când „Străina" cânta, printre lacrimi: „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri !", prin fereastra de la strana unde era dascălul, o rază caldă de lumină i-a luminat faţa... „Străina" s-a înclinat a iertare spre altar, şi-a şters lacrimile care se strânseseră sub bărbie şi s-a retras cu demnitate, cu pas rar, rar, în strană...

Eu nu am mai avut răbdare, plânsesem tot timpul, şi am căutat-o, cu lacrimi în ochi, pe mama:

–Mamă, te rog, spune-mi cine e, nu mă mai chinui !... Mama, ştergându-şi lacrimile multe, mi-a răspuns:

–E prietena mea cea mai bună: e fiica părintelui Ioan Constantinescu, care a slujit aici, în biserică și a fost împușcat: Lilica !... Și Lilica a fost arestată, și mama ei, coana preoteasa... Lilica era însărcinată și a născut, în închisoare, o fetiță, pe care o cheamă Libertatea ...Slujba s-a terminat și femeile, una câte una, se duceau la „Străină”, o îmbrățișau și o sărutau pe Doamna Lilica, dorindu-i sănătate și bun venit acasă !...

Atât !... Nu puteau să spună mai mult !... Cuvintele li se înecau în lacrimi !...

Din nou, liniștea s-a așternut peste sat ... Oamenii și-au reluat muncile zilnice și, odată cu ele, glumele care sunt sarea și piperul vieții lor... După un timp, o aud pe bunică spunând unei vecine: „–S-a întors și soția părintelui Constantinescu; a venit și Guțel, și Dode Sorescu, și nevasta lu' Sorescu, baciul din munte, și doamna Popescu, soția învățătorului ... Doamne, bine c-au avut zile să se întoarcă la casele lor, după atâta amar de vreme !... N-a trecut mult timp și o revăd pe Doamna Lilica însoțită de două fetițe, pe care le ținea de mână: Libertatea și Gloria !... O frumusețe de copile, care stăteau lipite, tot timpul, de dânsa... S-a îmbrățișat cu mama și, încet-încet, au început să-și depene din amintirile mai vesele, dar și din cele mai triste ale anilor tinereții lor... „Străina” de atunci, din biserică, îmi devenise mie tot mai dragă...

Marinela Păunescu

Gânduri frânte...

Speranța are nevoie de iubire divină. ❖ Iisus – tămăduitorul înstrăinării dintre noi. ❖ Mâine – e darul viitorului oferit de Dumnezeu. ❖ Nădejdea este o ancoră a sufletelor. ❖ Cerul devine, pentru noi, măsura pământului prin credință. ❖ Noi ducem tot trecutul spre viitor. ❖ Ce amară, dulce bucurie să fii cerșetor de veșnicie. ❖ Dreptate – ochii plânși vor să te vadă. ❖ Dușmanul judecății este prejudecata. ❖ Adevăratul respect se arată prin ascultare. ❖ Soarele înmoaie ceara, dar întărește lutul. ❖ Dialogul de suflet este un moment de tihnă. ❖ De la 18-29 ani – tinerețea cu imperativul: „trebuie” ! ❖ Tânărul educat poate fi comparat cu un pom la prima înflorire. ❖ „Omul a inventat cuvintele ca să-și ascundă gândurile” este un gând nedrept. ❖ Lipsa comunicării creează dezamăgire. ❖ Aerul de superperfect este dăunător. ❖ Închisoarea a fost, pentru mine, răstignirea vechiului om. ❖ Sunt la marginea vieții. Doamne, oferă-mi bucuria iertării ! ❖ Mă laud în neputințele mele, pentru că, atunci când sunt slabă, sunt tare. ❖ Stăruința este hrănită de nădejde. ❖ Nădejdea, stăruința și lupta sunt

virtuţile supreme. ❖ *Simţul libertăţii este mai minunat şi mai puternic decât celelalte cinci: binecuvântarea odihnei de a te mişca, a vorbi, a respira, a merge nesupravegheat.* ❖ *Predica, de fapt, e ascultare.* ❖ *Evlavia – o zi fără rugăciune e fără binecuvântare.* ❖ *Tribunalul omenesc: frica de Dumnezeu; teama de moarte.* ❖ *Intenţia răului este frica.* ❖ *Măsura noastră omenească este ca ocaua lui Cuza.* ❖ *În ogorul sufletului meu, s-a aruncat, din copilărie, sămânţa credinţei.* ❖ *Viaţa – doresc să mi se sfârşească în tăcere, seninătate şi regret.* ❖ *E ceasul plecărilor şi al rămânerilor.* ❖ *Peste noi, s-a aşternut praful amintirilor.* ❖ *Aducerile aminte sunt scântei care ard înăbuşit şi dor până la sângerare; din ele, ne alimentăm speranţele ce ne călăuzesc în viaţă.* ❖ *O bibliotecă – rafturi de cărţi cu iz de eternitate.*

Iuliana Constantinescu-Preduţ

Anii de chin ai lui Dode Sorescu

„...M-a dus la Securitate, în Piteşti, la anchetă... Anchetator era colonelul Diţă Gheorghe. M-a pus la o măsuţă micuţă cu un scaun. El stătea la o masă mai înaltă. Mi s-a părut că prin masa la care am fost pus trecea curent, că uite-aşa mă zgâlţâiam pe scăunelul ăla. Sau eu tremuram de frică ?... Căutau să spui şi ce ştii şi ce nu ştii. A-nceput să mă întrebe. Ce ştiu vă spun, mai mult decât atât nu, am zis. Tata era arestat deja. În curtea Securităţii, m-am despărţit de mama, pe care nu am mai văzut-o până am venit acasă. Că ea a venit mai-nainte, a avut doar trei ani de condamnare. Tata a fost executat la Jilava odată cu fraţii Arnăuţoiu, în 18 iulie 1959... Ne-a ţinut opt luni de zile la Securitate şi ne-a anchetat... Pe mine, Gheorghe Sorescu, şi pe Ion Diaconu, tot din Poenărei, ne-a mutat la închisoare, la penitenciar la Găvana în Piteşti şi ne-a băgat împreună cu alţi vreo opt inşi într-o cămăruţă cam de doi metri pe cinci. Am stat opt luni la Securitate, nouă luni la penitenciarul din Piteşti şi de acolo, după judecată, ne-a îmbarcat şi ne-a dus la Jilava. Eram optsprezece oameni în lotul ăsta... Am stat vreo şase luni în Jilava şi după aia, prin primăvară, luna mai cred că era, ne-a dus la vizita medicală. Au scos vreo mie de deţinuţi atunci din Jilava. Ne-a dus pe toţi până la Feteşti. Acolo erau cordoane de armată şi ne-au dus pe jos până la colonie. Avea vreo opt barăci acolo, într-un sat, la Giurgeni. Slabi, prăpădiţi, cum eram. Am suferit tare de mâncare la Jilava. Arpacaş fiert, asta ne-a fost mâncarea la Jilava. Singur vinerea ne dădea şi nouă fasole. După ce am ajuns la Giurgeni, ne-a lăsat vreo patru-cinci zile liberi prin colonie. După aceea, comandantul coloniei ne-a format în brigăzi de cincizeci de oameni. Brigadier era tot un deţinut şi un sergent-major la fiecare brigadă. Şi te scotea dimineaţa. Eram o mie două sute de deţinuţi. Ne ducea pe jos la câmp. Era o fermă mare de stat. Aveau nevoie de oameni şi ne-au dus pe noi să muncim. De dimineaţa până seara. Ne aducea mâncarea acolo, într-o putină ca de varză. Pe focul ăsta de căldură, se acrea mâncarea. Da' o mâncam. Era mai bine decât la Jilava, dar era muncă normată. Te duceai la câmp şi aveai normă. Nu o făceai, seara, brigadierul îi spunea comandantului la întoarcere. Mai erau unii mai bătrâni, mai nevoiaşi şi nu puteau să-şi facă norma. Ei rămâneau acolo, unde intram pe poarta coloniei şi era corpul de gardă. Şi băga pe câte unul în camera aia. Aveau pat acolo. Te lungea pe pat şi doi soldaţi, unul se aşeza pe gâtul tău, altul pe picioare şi comandantul, el cu mâna lui, avea un baston de cauciuc, îţi dădea pantalonii jos şi-ţi trăgea pe fund şi pe picioare până te înnegrea. Asta era pedeapsa. Am stat

acolo aproape trei ani. De acolo, mi-a dat drumul. Vara la muncile agricole şi iarna ca să nu stăm degeaba, Dunărea era aproape şi Dunărea bătea în dig, care apăra localitatea. Dunărea începuse să sape în mai multe locuri digul, care avea doisprezece metri jos la bază şi sus zece metri. Pământ bătut. Fiecare deţinut era obligat, avea roabă, târnăcop şi lopată, să sape o groapă de trei metri lungime, un metru lăţime şi un metru adâncime. Tot pământul ăsta trebuia să-l sapi şi cu roaba să-l duci pe dig sus. Şi seara venea brigadierul cu sergentul-major şi îţi măsura groapa. Ai făcut, te trecea pe caiet. N-ai făcut, te aştepta pedeapsa. N-am scăpat nici eu. Era imposibil. Uneori era pământul îngheţat, băteai cu târnăcopul de-ţi zdruncinai creierii în cap şi tot degeaba. Până scormoneai pământul ăla îngheţat... Era un oltean, săracul, mai bătrâior, Tâţu Florea. Coborând cu roaba de pe dig i-a venit ameţeala şi s-a dus cu roabă cu tot până jos. A dat ochii peste cap, ziceam că moare. În timpul ăla, a venit şi comandantul. El venea mereu în inspecţie. S-a uitat la el, cu cizma îi dădea în coaste:

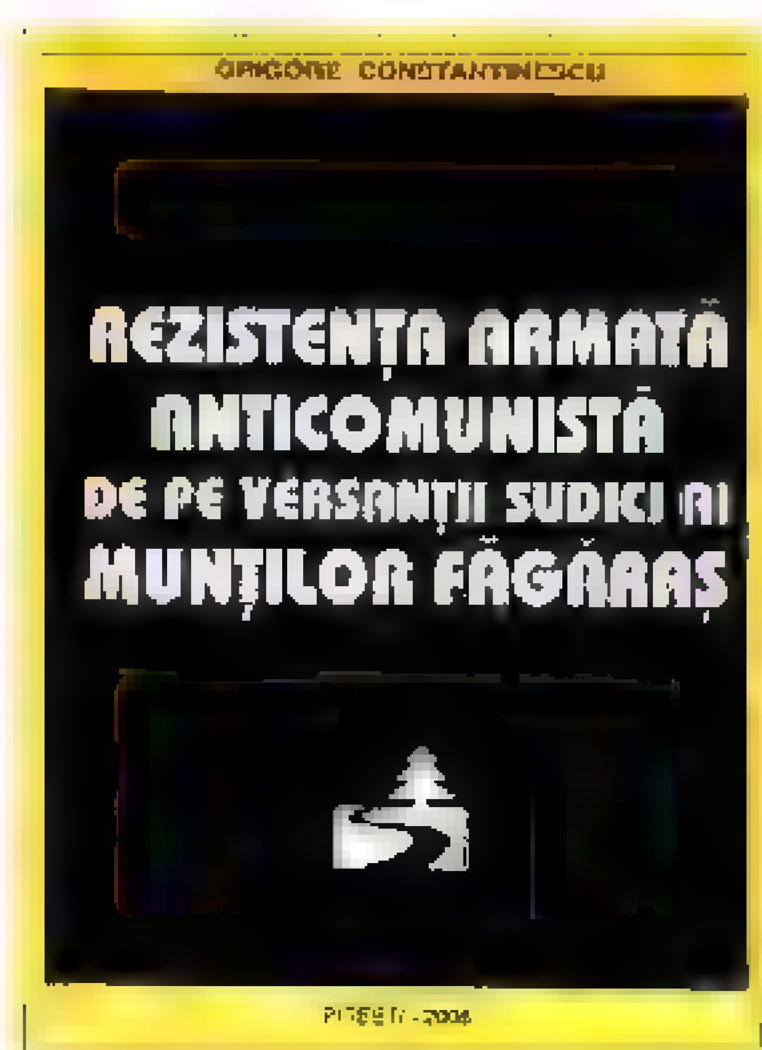
– „Bă, puturosule, nu vrei să munceşti ?" şi el era mai mult mort. Şi multe, multe cazuri deastea... Mi-au dat drumul în 1963 şi am venit acasă şi plăteam chirie la Primărie, pentru casa făcută de noi. După doi-trei ani, a venit un ordin şi am primit casele înapoi. Pământul însă nu. Acu' ni s-a dat când au venit legile astea noi... Da' mulţumim lui Dumnezeu că am scăpat...".

Dana Dobre

Text reprodus din art. «Eroii luptei de rezistenţă din Muscel», apărut în ziarul „România liberă" din 19 august 2006.

O carte pentru eternitate:

În cronica rezistenţei antitotalitariste din România, operaţiunile iniţiate de către formaţiunea de partizani «Haiducii Muscelului», care a acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, constituie un episod de referinţă al luptei împotriva regimului comunist instaurat prin forţă de către trupele sovietice „eliberatoare". În confruntarea inegală cu aparatul represiv al statului totalitar, au căzut eroic la datorie numeroşi fii ai plaiurilor muscelene, menţinând, prin exemplul lor, nestinsă, flacăra vie a speranţei în reîntronarea idealurilor de libertate pe pământul sfânt al patriei. În noaptea de 18 spre 19 iulie 1959, coordonatorii şi principalii susţinători ai formaţiunii de partizani «Haiducii Muscelului»: fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, preoţii ortodocşi: Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu şi Ion Drăgoi; învăţătorii: Ion Mica, Alexandru Moldoveanu, Nicolae Niţu şi Gheorghe Popescu; ţăranii: Nicolae Băşoiu, Titu Jubleanu, Benone Milea, Constantin Popescu, Ioan Săndoiu, Nicolae Sorescu şi Gheorghe Tomeci erau executaţi, la Închisoarea Jilava, printr-o sentinţă criminală, ca „elemente duşmănoase, foşti membri ai partidelor istorice, care au organizat bande teroriste în nordul fostelor judeţe Argeş şi Muscel, pentru a desfăşura o activitate contrarevoluţionară împotriva statului şi regimului democrat-popular".

Considerând *„Rezistenţa armată anticomunistă un fenomen spontan care avea ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării ţării"*, istoricul englez Dennis Deletant, relevă faptul că *„formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării"*, menţionând, printre altele, că *„formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului»"*. Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România.

Literatura despre rezistenţa armată anticomunistă din România se circumscrie, uneori, unui fenomen cvasigeneralizat, în care pretinşi deţinători ai unor adevăruri istorice absolute se erijează în autori ce nu pot fi contestaţi, deşi, pentru a-l cita pe poetul-filosof Lucian Blaga, „scriu doar din auzite şi după indicii, dar care au ambiţie, atitudini şi morgă de... martori." Prefaţând voluminosul şi extrem de utilul „corpus documentar" consacrat evocării Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş intitulat «Luptătorii din munţi. Toma Arnăuţoiu. Grupul de la Nucşoara. Documente ale anchetei, procesului, detenţiei», autoarea, Ioana-Raluca Voicu-Arnăuţoiu, motivează demersul său excepţional în relatarea „istoriei oamenilor conduşi de Toma Arnăuţoiu, locotenent în armata regală română, care, între anii 1949-1958, au trăit şi au luptat în pădurile din Făgăraşul de sud, Iezer-Păpuşa şi Leaota", omiţând, însă, includerea, în acest context geografic, a Munţilor Bucegi, unde s-a desfăşurat, la cabana Padina, o operaţiune extraordinară, cu scop diversionist, menită să distragă atenţia Securităţii în cursul acţiunii furibunde, continue a acesteia pentru depistarea zonei cantonamentului membrilor activi ai Rezistenţei.

Autoarea îşi concepe volumul ca o însumare de „documente provenite din arhiva Securităţii Statului", conştientă că „deşi, purtând pecetea minciunii, a nedreptăţii, a crimei instituţionalizate, ele nu pot ascunde adevărul despre rezistenţa armată a acestor fii ai poporului român în faţa agresiunii comuniste". Un asemenea demers extrem de solicitant a fost determinat de faptul că „toţi membrii grupului Arnăuţoiu au fost fie ucişi în lupte, fie executaţi", documentele Securităţii fiind, aşadar, după părerea sa, unicele „mărturii scrise din epocă". Autoarea uită, însă, că marea epopee a luptei din munţi se constituie din însumarea tuturor mărturiilor celor care şi-au jertfit propria libertate în numele idealului suprem de libertate al naţiunii române subjugate de comunism, că adevărata cronică a luptei partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului», care acţionau, nu întâmplător, şi sub numele de «Partizanii libertăţii», presupune înregistrarea confesiunilor tuturor participanţilor care au sprijinit-o material şi moral şi care au fost condamnaţi la peste 2000 de ani de temniţă de către Tribunalele militare ale regimului totalitar comunist din R. P. R. Intuind utilitatea unei asemenea acţiuni, istoricul universitar Vasile Novac şi-a propus şi a reuşit într-o măsură considerabilă să suplinească această carenţă a volumului, printr-o cercetare tenace şi, evident, eficace, înregistrând, pentru o arhivă a denunţării totalitarismului comunist, declaraţiile majorităţii foştilor deţinuţi din judeţul Argeş care au supravieţuit temniţelor gulagului românesc. Dintr-un exclusivist spirit de „conservare a memoriei paternale", autoarea elimină, în titlul volumului său, pe iniţiatorul de facto al Rezistenţei, colonelul Gheorghe Arsenescu, nume pe care, însă, în argumentatul său „argument": «Documente pentru o istorie necesară», publicistul Gheorghe Ceauşescu, în virtutea respectării adevărului istoric, îl asociază permanent cu Toma Arnăuţoiu: „Dacă nu vom realiza misiunea istorică de reîntronare a libertăţilor democratice în România, atunci, jertfa lui Arnăuţoiu şi Arsenescu (i-am pomenit doar pe ei, întrucât volumul se referă la ei !) nu va fi fost zadarnică, iar noi, cu cugetul datoriei împlinite, vom fi pe potriva marilor martiri ai neamului"...

Referindu-se la coordonarea activităţii partizanilor care au acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, unul dintre participanţii activi la rezistenţă, studentul Cornel Drăgoi, subliniа cu convingere un adevăr ce nu poate fi contestat de nimeni, din afara organizaţiei «Haiducii Muscelului»: „Ce aş vrea să se ştie este că întemeietorul acestei organizaţii de partizani a fost colonelul Gheorghe Arsenescu. Că, periodic, a rămas comandant Toma Arnăuţoiu, asta e altă treabă...." . Definind, din perspectiva, de „magister vitae", a istoriei, importanţa Rezistenţei armate anticomuniste din munţi, publicistul menţionat consemna conclusiv: *„România şi-a adus astfel jertfa de sânge ostăşesc pentru revenirea la spaţiul de cultură şi mentalitate europeană".*

Relatând despre **«Procesul grupului Arnăuţoiu. 1959»**, în revista «Arhivele totalitarismului» [an III/1995, nr. 2], istoricii universitari **Vasile Novac** şi **Gheorghe Nicolescu** formulau următoarele observaţii conclusive: *„Colonelul Gheorghe Arsenescu a avut un rol hotărâtor în organizarea şi conducerea iniţială a Rezistenţei naţionale armate din Munţii Făgăraş • După retragerea colonelului Gheorghe Arsenescu în zona Câmpulung-Muscel, grupul «Haiducii Muscelului» a fost condus de către Toma Arnăuţoiu • Aria de acţiune a Rezistenţei a inclus, în afara zonei Munţilor Făgăraş, şi Munţii Bucegi, unde, în noaptea de 17 spre 18 august 1952, partizanii au atacat cabana turistică din Muntele Padina • Atât luptătorii activi, cât şi simpatizanţii acestui grup făceau parte din toate straturile sociale, dar, mai ales, din cele mijlocii şi mici. Alături de ofiţeri sau foşti ofiţeri puşi în disponibilitate şi excluşi din armată, erau intelectualii satelor: preoţi, învăţători, profesori, studenţi şi elevi; apoi, ţărani săraci,*

mijlocaşi şi înstăriţi, ciobani, servitori, comercianţi • Rolul conducător l-au avut ofiţerii şi intelectualii; ţăranii i-au urmat cu încredere, dând dovadă de spirit de sacrificiu • Lupta de partizani din munţi n-a avut un caracter fascist, ci „anticomunist şi antirusesc". Concluzia finală este semnificativă în determinarea rolului acestei grupări în contextul general al mişcării naţionale de rezistenţă: *„Gruparea Arsenescu-Arnăuţoiu, în ciuda faptului că s-a bazat pe premisa greşită a unui eventual război anglo-americano-sovietic, a reuşit să acţioneze şi să supravieţuiască peste 10 ani, datorită devotamentului şi abnegaţiei ţăranilor din zonă".*

Tomul consacrat recent «Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş» reprezintă o sinteză obiectivă a epopeii eroice a „Partizanilor libertăţii", efectuată cu preocuparea constantă de a se releva rolul important al acesteia în istoria naţională, dintr-o perspectivă lipsită de orice subiectivism inerent, de altfel, unor opere în care autorii se implică fundamental, sub raport sentimental.

Ordonarea cronologică a evenimentelor a fost efectuată într-un spirit de rigurozitate extremă, cu convingerea că precizările de ordin temporal conferă relatării operaţiunilor grupării de partizani, consistenţa motivaţiei acţiunilor lor, derulate, deseori, sub imperiul imprevizibilului, creând impresia fulminantă a secvenţelor unui film documentar de război, ce ilustrează spiritul de sacrificiu al „Partizanilor libertăţii" din Munţii Făgăraş... Efectuarea unor analize extinse a contextului istoric în care se plasează evenimentele consemnate, deşi, probabil, se impunea, ar fi constituit un element insurmontabil în „economia" acestui volum proiectat la o dimensiune editorială acceptabilă.

Circumscris unui semnificativ arc de boltă dominator al unei conduite familiale durate pe educaţie şi morală creştină, spiritul, în general, irenic al „cronicarului", în ciuda cruntelor trăiri sufleteşti determinate de brutalitatea evenimentelor relatate, este, totuşi zdruncinat, în esenţa sa, de obsedanta întrebare ce s-a insinuat tulburător de vie în conştiinţă: Dacă istoria naţională recunoaşte că, în lupta pentru libertate a poporului nostru, sacrificiul partizanilor n-a fost zadarnic, dacă toţi cei care au căzut în cursul evenimentelor din decembrie 1989 sunt consideraţi eroi ai luptei împotriva comunismului, de ce, oare, cei care au participat, conştienţi de riscurile grave asumate !, la Rezistenţa armată anticomunistă din România, în condiţiile extrem de grele ale luptei de partizani, jertfindu-se pentru cauza libertăţii, nu sunt recunoscuţi, prin legile ţării, ca eroi ai neamului românesc ?!...

Succinta incursiune în modul în care Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş poate fi percepută, totuşi, cu extremă obiectivitate, relevă actualitatea imperativului formulat de către cărturarul Nicolae Iorga, potrivit căruia: „Pulsul preocupaţiilor noastre trebuie să bată în ritmul, fie şi înfrigurat, al timpului... Să pornim de la societatea contemporană şi să revenim mereu la dânsa !..."

Elaborarea volumului Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş atestă, pe un plan, prin excelenţă, sentimental, adevărul de necontestat al maximei istoricului Edgar Quinet: *„Istoria este o tragedie în care luptă împreună libertatea şi destinul !"*, confirmând, pentru urmaşii celor dispăruţi, veridicitatea meditaţiei lirice a inegalabilului poet-martir Nichifor Crainic: «Ursită-i inima să poarte / Trecutu-n ea cu morţii lui, / cu morţii mei, care-i crezui / naiv, cândva, fără de moarte !...»

În încheiere, se cuvine un gând de sinceră gratitudine celor fără de care acest volum ar fi continuat să rămână, poate, pentru eternitate, într-un sertar al uitării... Dar ştiind că „Uitarea – precum glăsuia cu adâncă înţelepciune, acum un veac, scriitorul Alexandru Vlahuţă – este un început de ruină în sufletul unui neam !", autorul acestui volum, precum şi cei pe care îi voi aminti cu motivată recunoştinţă, n-au vrut să-şi ruineze, printr-o uitare condamnabilă, sufletele !... Mulţumiri sincere distinsului manager **Virgil Baciu** – originar din Poenărei, devenit, prin inteligenţă şi muncă susţinută, un prosper om de afaceri, care a sponsorizat integral costul tipăririi volumului, profesoarei **Eugenia Constantinescu** – lector al volumului, inginerului **Constantin Samoilă** – coordonatorul acestei prime ediţii, precum şi dumneavoastră, celor care aţi onorat, prin prezenţa la această manifestare de suflet şi de conştiinţă, un act de necesară restituire istorică obiectivă a unor pagini însângerate din lupta eroică pentru libertate a neamului românesc !...

Grigore Constantinescu
Poenărei, 19 august 2006

Hronicul „HAIDUCILOR MUSCELULUI"

Am deprins obiceiul ca, de câte ori primesc o carte şi se întâmplă să am foarte mult de lucru, s-o răsfoiesc şi s-o pun deoparte, în aşteptarea unui timp de lectură tihnită. Când am avut pentru prima dată în mână o carte a domnului **Grigore Constantinescu**, mi-am propus să o răsfoiesc 10-15 minute şi s-o pun pe noptieră, în teancul cărţilor pe care le am de citit în primă urgenţă. Dar m-am pomenit în zori cu peste 150 de pagini citite şi nu m-am putut opri aici. Deşi înţesată de documente din dosarele Securităţii şi ale Justiţiei, de la anchete şi interogatorii, cartea se citeşte ca un roman captivant şi fabulos. Şi chiar dacă cele mai multe dintre paginile cărţii vorbesc despre eroi, despre martiri, despre oameni pur şi simplu hărţuiţi, arestaţi, anchetaţi, torturaţi, executaţi, oameni care au fost – cei mai mulţi dintre ei nu mai există – cartea, monumentală de-a dreptul, nu este, totuşi, un mausoleu... Colonelul Arsenescu, fraţii Arnăuţoiu, Maria Plop, preoţii Ioan Constantinescu şi Nicolae Andreescu, Elisabeta Rizea, Ana Simion, profesoara Iuliana Preduţ-Constantinescu şi mulţi alţii sânt oameni atât de vii în această carte, încât parcă-i vezi, parcă-i auzi la timpul absolut prezent.

Am deprins obiceiul, bun sau rău, ca, de câte ori primesc o carte, s-o iau ca temă de comparaţie cu ale mele. Cu dezamăgire, dar şi cu satisfacţie, le găsesc pe unele inferioare. Despre altele pot să spun: iată o carte bună, dar aşa ceva pot să scriu şi eu. Ei bine, de data aceasta, trebuie să mărturisesc, călcându-mi pe orgoliu, că eu n-aş fi fost în stare să scriu această carte !... Şi, ca să mă conving, am luat lectura de la cap, ca să-i găsesc neapărat noduri în papură, din punct de vedere al creaţiei literare. Şi nu le-am găsit...

Am obiceiul ca, de câte ori primesc o carte, s-o compar cu opera de până atunci a autorului. Domnul Grigore Constantinescu mai publicase încă 7 cărţi. Dar nici una de valoarea „sentimentală" a celei de faţă. Aceasta este culmea creaţiei sale literare !... Văd că mai are încă 11 volume în curs de apariţie. Îi atrag atenţia că nu are voie să publice nici una sub nivelul acesteia... Ar însemna să se sinucidă !...

Am deprins obiceiul ca, de câte ori primesc o carte, să o compar cu celelalte pe care le cunosc din acel domeniu. Dar când este vorba de Rezistenţa anticomunistă, armată sau fără arme, fiecare carte este un strigăt de durere şi nici o durere nu poate să fie mai bună decât alta... Însă un lucru este cert: nici un istoric care ar dori să scrie despre Rezistenţă nu va putea să facă abstracţie de cartea domnului Grigore Constantinescu.

Cartea a fost lansată la Poenărei, locul ultimului cuib al „Haiducilor Muscelului". Evenimentul a avut loc în biserica în care a slujit preotul Ioan Constantinescu, secerat de gloanţe în închisoarea de la Jilava, în biserica în care se ruga Justina Constantinescu, preoteasa lui, în care a fost botezată Iuliana, fiica lor, amândouă vârâte la temniţă grea, pe termen de 15 ani.

Autorul acestei cărţi nu este altcineva decât fiul preotului condamnat la moarte şi executat, al mamei sale care s-a chinuit în închisoare, al surorii sale, profesoara de istorie care a născut în temniţă. De fapt, vlăstar al tuturor acelor eroi şi martiri, supravieţuind parcă anume prin voinţa lui Dumnezeu, ca să ni-i înfăţişeze vii şi în toate dimensiunile lor şi mai presus de istorie şi legende.

Marin Ioniţă

Articol reprodus din cotidianul „Curierul zilei",
anul XIII, nr. 3678, p. 8; sâmbătă, 9 septembrie 2006.

EVOCĂRI DE SUFLET

Amintirile de neuitat ale copilăriei

Constantin Samoilă rememorează, cu evident har literar, în cartea sa de evocări «Amintirile de neuitat ale copilăriei», momente semnificative din viaţa spirituală a satului românesc încă patriarhal, cu tradiţii care îmbogăţesc universul copilăriei, cu colinde ce cultivă, prin ceremonialul lor tradiţional, sentimentul profund de apartenenţă la o comunitate rurală definită, cu afectivitate, „satul natal", respectul pentru membrii acesteia, prin elogierea muncii generatoare de prosperitate („Pluguşorul"), dar şi prin motivarea unor sublime simţăminte religioase profund revitalizate în perioada sărbătoririi Naşterii Domnului („Steaua").

În esenţă, colindele reprezintă încântătoare manifestări artistice care facilitează, în cazul „Pluguşorului", prin repertoriul acestuia, o evidentă coeziune de grup a „urătorilor" distribuiţi în roluri diverse, creându-se, prin intermediul unei recuzite adecvate (bice, buhai, tălăngi), atmosfera de fundal specifică recitării monologului-mesaj de bunăstare adresat „gazdelor primitoare", cu prilejul Anului Nou. Evocarea, în „Pluguşor", a procesului muncilor agricole în derularea lor firească, începând cu alegerea „locului de arat şi semănat" şi terminând cu „coacerea pâinii", moment perceput ca o încununarea a trudei gospodarilor pe ogor, este asociată cu rememorarea, în mentalul colectiv al satului, prin figura maiestuoasă a împăratului roman Traian, a ideii originii neamului românesc. Asociată Crăciunului, „Steaua" reprezintă o fermecătoare colindă cu caracter religios, „luminând şi adeverind" Naşterea Domnului în peştera din Betleem, „luminând şi adeverind" bucuria din sufletele celor pentru care credinţa strămoşească a devenit cel mai important reper de moralitate.

Suflet din sufletul satului Poenărei, Constantin Samoilă a colindat, precum se destăinuie, pe la casele tuturor oamenilor din sat... Colindele au fost, pentru el, încă de pe atunci, un prilej de cunoaştere a vieţii atât de diverse a oamenilor din locul mirific al Poenăreilor Muscelului.

Colinde, colinde, colinde...

De abia aşteptam să se termine postul Crăciunului, pentru a ne înfrupta din cârnaţii de la oală, caltaboşii, şoriciul păstrat crud, ori cârnaţii afumaţi, pregătiţi cu multă grijă, înainte cu o săptămână, mai exact, înainte de Ignat.

În noaptea de Crăciun, mergeam la biserică însoţit de părinţi şi de fratele meu, Corneluş, iar dimineaţa devreme, după terminarea slujbei Naşterii Domnului, păşeam evlavioşi să ne împărtăşim. Era ritualul obligatoriu pentru copii, dar şi pentru adulţi...

Părintele Ioan Constantinescu ne întreba dacă am săvârşit pedeapsa dată la spovedanie, mai exact, dacă am făcut mătăniile repartizate după fapte.

După terminarea slujbei, acasă, ne aştepta o masă copioasă cu bunătăţi din carne de porc, stropite cu cidru de mere. Un scurt somn obligatoriu, după care, se dădea semnalul întâlnirii celor „Trei Crai'', formaţia ce urma să plece cu „Steaua".

Vestirea Naşterii Domnului, pentru noi, copiii, era un eveniment religios, artistic, dar şi pecuniar. Pregăteam „Steaua" cu o săptămână înainte de Crăciun şi o decoram cu decupaje din calendare bisericeşti şi cărţi de rugăciuni; în centru, plasam scena cu Naşterea Domnului, iar, spre vârful razelor, lipeam figuri de îngeraşi.

Un clopoţel de obicei din bronz, pe care-l luam de la salba Steluţei, iapa noastră, îl montam în vârful razei verticale. Acesta dădea de veste că au sosit „craii''. Rareori, trebuia să mai strigăm: „Primiţi Steaua ?!"…

Semnalul sonor era cunoscut de gospodari. Ni se deschidea larg uşa casei, iar noi, „cei trei crai", ne îndreptam sfioşi spre camera bună şi, cu faţa spre icoană, începeam spectacolul. Craiul din centru ţinea „Steaua" şi dădea semnalul. Cântam: „Steaua sus răsare / ca o taină mare, / Steaua străluceşte / şi lumii vesteşte / că, astăzi, Curata / Prea nevinovata / Fecioara Maria / naşte pe Mesia / în ţara vestită / Betleem numită. / Magii cum zăriră / Steaua şi porniră / mergând după rază / pe Cristos să-L vază / şi, dacă-L găsiră, la Domnul intrară / şi se închinară / cu daruri gătite / lui Cristos menite, luând fiecare / bucurie mare, / care bucurie / şi la voi să fie / de la tinereţe / pân' la bătrâneţe''…

Apoi, pe altă melodie, se cânta: „Trei crai de la Răsărit, / spre stea, au călătorit / şi-au mers, după cum citim / până la Ierusalim./ Acolo, cum au ajuns, / steaua în nori li s-a ascuns / şi le-a fost a se plimba / prin oraş, a întreba / unde s-a născut, zicând, / un crai mare pe pământ. / Craii, dacă L-au găsit, / la Dânsu-au intrat / şi s-au închinat…/ Mare bucurie / şi la voi să fie / s-aveţi multe bucate, / bani şi sănătate ! / Şi la anul să venim, / sănătoşi să vă găsim !''.

Cu „Steaua", se colindă în cele trei zile ale Naşterii Domnului, după care, se dădea semnalul adunării echipei pluguşorului… Alcătuirea formaţiei ce urma să colinde se făcea cu mult mai înainte de Crăciun, aşa încât, să se poată realiza repetiţiile înainte de spectacol. Eu, de obicei, eram responsabil cu poezia şi buhaiul, pe care îl păstram cu sfinţenie de la un an la altul. Dintr-o baniţă din lemn, căreia îi lipsea fundul, o băşică de porc bine curăţată şi uscată, întinsă cât se poate, prinsă cu sfoară de cânepă în loc de capac, se realiza un dispozitiv de mare rezonanţă. În centrul băşicii, se făcea o gaură, prin care trebuia să treacă un fuior din păr de la coada calului, prins în interior cu un dispozitiv special. Cu cât fuiorul era mai lung şi mai bogat în fire, cu atât eficienţa sonoră era mai mare. Cel ce recită versurile poartă şi buhaiul, dar are grijă mare să ia o sticlă cu apă pentru a-şi uda mâinile care alunecau la tragerea firului şi se amplifica sunetul. Un alt membru al echipei poartă salba de clopote, tălăngi prinse pe o curea de piele cu sârmă la care se adaugă şi salba de clopoţei a Steluţei formau garnitura clopotarului, care, prin brusca răsucire a corpului, asigura un grupaj mai mare de sunete ce impresionau. Punctul forte al spectacolului era asigurat de cei trei colegi, care aveau sarcina de a-şi confecţiona cele mai zdravene bice. Să trosnească mai tare decât o puşcă… Din fuioarele

de cânepă alese cu grijă în timpul verii, bine curăţate de sperle, se împletea în patru biciul propriu-zis, care avea până la trei metri lungime şi era prins cu un mâner din lemn. Cu cât biciul era mai gros şi mai lung, cu atât era mai eficient. Pleasna reprezenta un element important şi se făcea tot din cânepă sau din mătase. Erau necesare mai multe plesne care se prindeau în vârful biciului, deoarece se deteriorau. Cine avea plesne din mătase era mai fericit, pentru că acestea se uzau mai greu şi trosneau mai tare.

Spectacolul începea odată cu sosirea echipei în gospodăria omului şi când hărmălaia de câini năpădeau spre grupul de colindători, dar fără succes. Aşezarea în dispozitiv era următoarea: buhaiul şi poezia în sală sau lângă fereastră, clopotele în imediata apropiere, iar bicele se plasau în dispozitiv, aşa încât, prin răsucire, să nu se lovească unul de altul. De obicei, ocupau toată curtea.

Când începea spectacolul, primii care făceau linişte erau câinii care fugeau care încotro, ascunzându-se de sunetul buhaiului, al clopotelor, dar, mai ales, de trosniturile bicelor. Fiecare pauză a poeziei, era însoţită de versul „mânaţi, măi, hăi'', după care buhaiul, clopotele şi bicele îşi făceau din plin datoria. Urările de sănătate, roade bogate şi un An Nou fericit, anunţau finalul spectacolului, urmând ca echipa să fie răsplătită cum se cuvine. De aici, se pleca la următoarea şi următoarele gospodării, până la ziuă, după care, se adunau lângă un foc, unde se trăgeau concluziile reuşitei. Cu un ibricel de ţuică fiartă, ne dezgheţam gâtul şi mâinile, după care, cu forţe „matematice", ne împărţeam agoniseala de o noapte…

Constantin Samoilă

Cânt de dor

Poenărei, măi Poenărei,
o să fie greu de cei
care-au ajuns bătrânei
şi sânt tot mai singurei !…
Copiii ce i-aţi avut,
tot prin străini, s-au pierdut;
i-aţi dat ca să-nveţe carte
ş-acum, au rămas departe;
şi-au luat şi servicii bune
şi-acum, au rămas prin lume…

Poenăreni, măi poenăreni,
când eraţi voi mititei,
cât de mulţi copii era
şi n-avea unde-nvăţa;
acu' aveţi şcoală-n sat
şi nu-s copii de-nvăţat !…
Poenăreni, măi poenăreni,
chemaţi copiii, ca-n vremi,
de voi să se îngrijească
şi satu' să înflorească !…

Ion Fulga

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI - EDIȚIA 2006

La Poenărei, fiii satului s-au revăzut, evocând ANII DE REZISTENȚĂ ANTICOMUNISTĂ

La intrare în satul Poenărei, drum care se abate de la şoseaua asfaltată, lângă crucea simbol a acestei vetre, sculptată de marele artist nucşorean Rodoş, un banner mare le ura bun venit acasă fiilor satului poenărean. Am fost martor al emoţiilor, observator, dar şi participant afectiv al întâlnirii fiilor satului, care, conform jurământului, se întâlnesc în fiecare august în poiana din faţa şcolii să depene amintiri, să deruleze filmul copilăriei, adolescenţei, maturităţii şi chiar al senectuţii; să se înfrupte din bulzul poenărean şi să guste sărmăluţe şi pastrama stropită cu ţuica adevărată de prun agen.

Anul acesta, amintirile poenărenilor au fost înlăcrimate. Îşi aduceau aminte de lupta anticomunistă a celor ce nu mai sunt, dar şi a celor care au luptat scăpând cu viaţă din lagărele comuniste, cum ar fi octogenarii Diaconu şi Dode Sorescu.

Biserica satului s-a dovedit neîncăpătoare pentru cei peste 150 de poenăreni ce, cu evlavie, ascultau slujba de pomenire făcută cu osârdie de cei cinci preoţi. Aici, în acest pios context, fiul satului Poenărei, profesorul **Grigore Constantinescu**, a lansat cartea-document **«Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş»**. Moment de mare emoţie şi maximă tensiune. Vorbele emoţionante ale profesorului Grigore Constantinescu, fiul preotului martir Ion Constantinescu – ucis în închisorile comuniste – au captat până la lacrimi pe tinerii şi vârstnicii prezenţi. Consider că este unic faptul ca un volum de istorie, cu un conţinut evocator şi al eroicei rezistenţe anticomuniste locale, să fie lansat în faţa sfântului altar al Bisericii «Cuvioasa Paraschiva», ctitorite cu osârdia părintelui Ioan Constantinescu, lăcaş unde sfinţii din icoane păreau a plânge soarta amară a slujitorului Domnului.

Şi mare mi-a fost uimirea, multe au fost lacrimile stârnite la auzul vorbelor artistului plastic poenărean **Costel Samoilă**: „Părintele Constantinescu cere voie securiştilor să intre în biserica în podul căreia au fost depozitate arme, să-şi facă rugăciunea. Unul dintre securişti, din acelaşi sat natal cu părintele, recunoscându-l, îi dă voie. Şi-a făcut rugăciunea ca un adevărat apostol, prezentându-se ofiţerilor pentru a fi arestat. În schimb, se petrecuse ceva ciudat. Părintele albise în câteva minute". În părul său, se aşternuse iarna emoţiilor, dar şi a demnităţii.

Pe fereastra din stânga altarului, vedeam ca prin ceaţă caverna din Râpa Partizanilor, acolo, unde şase ani, au nutrit gândul libertăţii şi democraţiei ultimii luptători anticomunişti.

A fost arestată şi sora scriitorului, Iuliana, care a născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă cu numele Libertatea-Justina. O plimbau prin faţa celulei unde se auzeau gemetele părinţilor schingiuiţi. Ce destin înlăcrimat !... Cum poate o inimă să acumuleze atâta durere ?!...

După cuvintele încărcate de emoţie ale fiilor satului: d-na ec. **Marinela Păunescu**, ing. **Vasile Deaconu** şi ing. **Avram Constantinescu**, după vorbele vibrânde ale primarului **Mihai Ungurenuş**, Fundaţia „Petre Ionescu-Muscel" din Domneşti, prin cei doi preşedinţi executivi, le oferă fiilor satului, personal sufletului acestei acţiuni, organizatorul şi sponsorul cărţii, **Virgil Baciu** – un mare suflet poenărean – placheta aniversară, precum şi diplome de excelenţă. Emoţionanta acţiune s-a încheiat în ritmurile muzicii şi ale dansului, însoţind agapa câmpenească a revederii. Omul de afaceri Virgil Baciu, clădit pe marele principiu biblic: *„Dăruind, vei dobândi !"*, s-a aflat într-o veşnică agitaţie făcând ca toţi cei prezenţi să se simtă bine.

Mulţi au fost invitaţi din afara poenărenilor: primarul municipiului Curtea de Argeş – profesorul **Gheorghe Nicuţ**, primarul comunei Nucşoara, **Cornel Berevoianu**, maestrul **Gheorghe Dinică**, academicianul **Gheorghe Păun**, epigramistul **Nic. Petrescu**, reprezentanţi ai unor ambasade, directori

de biblioteci municipale, oameni de artă şi cultură, preşedintele PNL Argeş, deputatul **Adrian Miuţescu**, ziarişti, televiziune şi, nu în ultimul rând, preşedinţii executivi ai Fundaţiei „Petre Ionescu-Muscel" din Domneşti, din al cărei consiliu director face parte Virgil Baciu.

Dumnezeu să ne dea viaţă, pentru a ne putea întâlni şi în augustul următor !...

Prof. **Ion C. Hiru**,
preşedinte executiv al Fundaţiei „Petre Ionescu-Muscel".

Poenărei – plai românesc de eroi şi patrioţi

La întâlnirea fiilor satului Poenărei din 19 august 2006, am asistat, în Biserica de lemn „Cuvioasa Paraschiva", la slujba de pomenire a eroilor patrioţi români din Poenărei şi la lansarea volumului «Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş» scris cu efort, afecţiune şi talent de prof. Grigore Constantinescu, fiul ilustrului preot martir Ioan Gh. Constantinescu. Am cunoscut aici şi pe acei bravi supravieţuitori ai bestialităţilor comuniste de tristă şi nefericită amintire. Ştiam că nu putea să fie absent la această sărbătoare un alt amic, fiu al Poenăreilor, talentatul artist inginer Constantin Samoilă, a cărui casă părintească este un adevărat muzeu al operelor sale de început. A fost o zi de înălţare sufletească şi de satisfacţii nebănuite pentru că am călcat plaiuri încărcate de istorie şi patriotism românesc şi blagoslovite cu români adevăraţi care, ca în multe alte zone ale ţării, au sfinţit aceste locuri.

Prof. **Nic. Petrescu**,
Epigramist

Sunteţi de admirat !

Doamnelor şi domnilor din Poenărei,

Pentru faptul că, din sânul dumneavoastră, s-au ridicat oameni care au dat tributul sublim pentru libertate, adevăr şi dreptate, sunteţi de admirat !

Pentru faptul că jertfa lor pentru libertate, adevăr şi dreptate, lipsită de succes la acea vreme, v-a unit şi nu v-a dezbinat, sunteţi de admirat !

Pentru faptul că păstraţi vie, în memorie, imaginea celor care s-au jertfit pentru libertate, adevăr şi dreptate, sunteţi de admirat !

Pentru această pietate filială pe care dumneavoastră o păstraţi pentru cei care s-au jertfit pentru libertate, adevăr şi dreptate, sunteţi de admirat !

Pentru modul cum vă manifestaţi hotărârea de a păstra în continuare în mod creator concepţia de viaţă a strămoşilor, obiceiurile şi datinile lor, sunteţi de admirat şi constituiţi un exemplu minunat pentru tot românul şi chiar pentru globul pământesc !

Vi se potriveşte din plin proverbul rămas de la străbuni: „Apa trece, pietrele rămân !"

Dumnezeu să vă dea sănătate deplină şi să vă călăuzească permanent paşii către bine şi frumos de-a lungul multor ani !...

Ing. **Avram Constantinescu**,
fiu adoptiv al satului Poenărei

PERSONALITĂŢI ÎN VIZITĂ LA POENĂREI

GHEORGHE DINICĂ,
mare actor român.

A interpretat, pe principalele scene bucureştene, personaje aprige, brutale, preocupate doar de propria existenţă. A primit, în anii 1972, 1975, 1987, premiul Asociaţiei Cineaştilor din România (*Expoziţia, Felix şi Otilia, Ilustrate cu flori de câmp, Cuibul de viespi*); în 1992 şi 1993, premiul Uniunii Cineaştilor din România (*Casa de vis, Patul conjugal*). Dicţionar explicativ ilustrat, Chişinău, 1999.

S.M.: Domnule Gheorghe Dinică, cu ce gânduri v-aţi reîntors la Poenărei, pe aceste frumoase locuri ?

G.D.: *Prietenul nostru, domnul Virgil Baciu, a avut frumoasa idee de a ne invita anul trecut pe mine, pe soţia mea şi alţi câţiva prieteni şi ne-am simţit foarte bine. Ce se întâmplă, în afară de faptul că aici este un loc istoric, în zona asta a fost rezistenţa anticomunistă, am făcut şi multe filme. Eu locuiesc lângă Câmpulung, la Bughea de Sus, am o casă acolo şi venim cu plăcere în zona aceasta. Lumea de aici, de la Poenărei este frumoasă; curăţenie este, se simte pe toată Valea Râului Doamnei, ceea ce ne arată că oamenii au şi ceva la buzunar, pentru că totul este mai neobişnuit. Acum, am prieteni aici, mi-am făcut amiciţii, mă simt foarte bine. Este o zi deosebită pentru localitate, pentru toţi prietenii mei de aici şi le mulţumesc că m-au invitat şi anul acesta.*

S.M.: Domnule Dinică, acum, dumneavoastră sunteţi un om mai apropiat de satul muscelean, cum priviţi evoluţia acestuia la 16 ani de la Revoluţia din 1989 ?

G.D.: *Familia tatălui meu s-a născut la Stolnici, unul din fraţi a fost, la Merişani, picher, iar vacanţele mele de elev le făceam la unchii mei; deci, sunt demult, demult pe aici, prin zonă. La Stolnici, m-a prins şi partea urâtă a războiului şi, atunci, m-am lipit de zona aceasta. În zona Muscelului, am făcut atâtea filme şi stăteam la Câmpulung, la hotel şi ne învârteam cu filmările de la grota Dâmbovicioara, la Ialomicioara, făcând chiar un film în care jucam un partizan băgat acolo în munţi şi mă ştiau toţi oamenii, eram de-al lor…*

S.M.: Ce le uraţi sătenilor de pe aceste plaiuri ?

G.D.: *Eu urez tuturor oamenilor care sunt aici, la Poenărei, să aibă multă sănătate şi o viaţă bună şi să mai lăsăm cu „o să vedem noi". Să înceapă de acum a-şi schimba nivelul de trai, pentru că e păcat de Dumnezeu ca lumea asta inteligentă şi cu un suflet frumos să nu se simtă mai bine. Sper ca după intrarea în UE, anii ce vor urma să limpezească lucrurile şi să ne bucurăm de nişte zile mai frumoase. Asta e speranţa tuturor oamenilor, că ne ajunge cât am încercat într-un fel sau altul, iar perioada asta ar trebui să legalizeze fericirea. Succes la toată lumea şi să ne vedem cu bine anul ce va veni !…*

GHEORGHE PĂUN,
academician

S.M.: Domnule academician Gheorghe Păun, sunteţi aici, într-un sat binecuvântat de Dumnezeu, la Poenărei, pe Valea Râului Doamnei; cu ce impresii ?…

G.P.: ***Nu e prima dată când vin aici. Nu sunt fiu al satului, dar, mă consider măcar văr. Am venit de multe ori, pentru că am rude în Poenărei. Toată stima pentru ceea ce se întâmplă astăzi, pentru ce au făcut înaintaşii. E extraordinar şi ar trebui să fie neextraordinar, să fie normal ca o***

astfel de întrunire ca aici să se facă şi în alte locuri. Eu petrec foarte mult timp în Spania, unde, cu fiecare ocazie, se întâmplă o reuniune a comunităţii. Nu este numai o petrecere, ci are şi un motiv cultural, istoric, exact la fel ca aici, la Poenărei.

S.M.: Astăzi, a fost lansată cartea «Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş» a profesorului Grigore Constantinescu, ce părere aveţi ?

G.P.: ***Aş face o plecăciune spre Râpile cu Brazi, fiindcă ştiu o parte din istoria lor. Toată admiraţia pentru oamenii locolui, dar aş face o ipoteză, ţinând cont şi de aşezarea de pe vârful dealului: aici, sunt daci liberi, nu romano-daci, pentru că nici comunismul nu a reuşit să-i îndoaie prea uşor fiind ultimul loc unde ei au rezistat. E un lucru deosebit şi se vede asta şi din modul în care s-au organizat astăzi, când mulţi fii s-au întors la vatră.***

Sorin Mazilescu

Benone – „fiul faptelor sale”

Dacă oamenii s-ar putea naşte singuri, fără părinţi, s-ar putea spune că bărbatul acesta este în întregime propria sa operă. Şi aceasta nu pentru că a fost purtat pe aripa norocului... El a deschis ochii cunoaşterii într-o lume îndârjită, duşmănoasă, încăierată, care nu-l aştepta, nu-l dorea, nu-l vrea; pentru care ar fi fost mai bine să se nască mort. Mort şi neştiut de nimeni altcineva, în afară de femeia care l-a purtat în pântec... Iată un început de poveste care, dacă n-ar fi absolut autentică, s-ar putea crede că ne aflăm în faţa unui roman de-a dreptul fabulos.

Ipostaze ■ Dar de unde să prind căpătâiul acestui ghem atât de încâlcit ? Din o maşină Audi ultimul model ?... De pe o bicicletă cu o lădiţă de scule de tinichigiu pe portbagaj ?... De la patronul unei firme care, de câţiva ani, deţine locul I pe ţară printre suratele sale de acelaşi profil ?... De la omul care se urca în cârje pe schele ca să lucreze pe clădirile înalte ale Bucureştilor ?... De la bărbatul cu nevastă frumoasă şi doi copii ca nişte îngeri ?... De la copilul pe al cărui certificat de naştere scria „tatăl necunoscut” ?... De la turistul care a bătut toate drumurile Europei la volanul maşinii ?... De la ciobănaşul care, rezemat în bâtă, cânta din fluier lângă turma de oi ?... De la omul care-şi face, chiar în aceste zile, bagajele pentru o excursie, împreună cu soţia, în Suedia şi Danemarca, pe seama unui premiu recent ?... De la bărbatul în floarea vârstei care frământa pământul sub tălpi în cântecul lăutarilor, ţinându-se de mijloc cu alţi doi ţărani, într-un sălbatic joc străvechi, în poiana din satul Poenărei ?... De la patronul care-şi trimite lucrătorii să se specializeze în străinătate şi are contracte cu firme din Austria, Germania şi alte ţări ?... De la băiatul pentru care lumea nu se întindea decât de la streaşina saivanului până acolo unde se părea că cerul atinge pământul ?... De la omul care nu vrea să fie dată în vileag această poveste pe motivul că sunt alţii mai buni decât el şi nici nu-i convine să fie arătat cu degetul ?...

Dar, de oriunde am începe această poveste, dăm de acelaşi bărbat în dimensiuni şi în valenţe de erou de roman. Născut în 1967, în satul Poenărei, comuna Corbi, judeţul Argeş. Numele de botez, Virgil Baciu, dar i-am putea spune, pur şi simplu, Benone, aşa cum este cunoscut în satul său şi cum îi place să fie chemat.

Obsesii ■ Ca orice erou romantic, este dominat de pasiuni. Încă din primii ani ai copilăriei, un înger sau un demon i-a stârnit ambiţia de a se afirma în mod excepţional şi a avea o familie ideală. Tot drumul are un început. Ca să se desprindă din condiţia de captivitate în care părea sortit să rămână până la sfârşitul vieţii, se făcea scăpat la şcoală de câte ori putea şi aşa, strecurat printre absenţe, a reuşit să promoveze fiecare clasă şi să-şi vâre în minte tot ce trebuia. Ucenic la Şcoala profesională de pe lângă Întreprinderea de Autoturisme Colibaşi, calificat în meseria de lăcătuş-tinichigiu, după câteva luni de lucru în fabrică, îl găsim pe un şantier de

construcţii din Bucureşti. Băiatul care se urca până în vârful celor mai falnici copaci în pădurile satului său nu are rău de înălţime, dimpotrivă, se simte încântat că are prilejul să călărească pe coama acoperişurilor de ambasade, de ministere, de alte impozante clădiri. Cursuri de policalificare, şef de echipă, de brigadă, de atelier, specializare în străinătate. În concediul de odihnă şi în câteva luni de concediu fără plată, lucrează în Germania pentru un ban în plus. Întâlnire fericită cu o moldoveancă sfioasă. Dragoste fără patimă bazată pe cunoaştere, pe încredere, pe preţuire, pe speranţe certe. Rând pe rând, vin şi cele două copile, Anca şi Ana-Maria.

După Revoluţie, pleacă să lucreze în străinătate, strânge ceva capital, îşi începe o afacere pe cont propriu.

Cumpănă ■ Un accident stupid, ca toate celelalte, îl aruncă pe hotarul dintre a fi şi a nu fi. Poate tocmai gândul de a nu-şi lăsa copiii fără tată şi soţia în doliu îl ajută să supravieţuiască în chip miraculos. Operaţii după operaţii, dar recuperează atât de bine, încât rămân şi medicii miraţi de atâta rezistenţă şi vitalitate. I se propune o pensie de invaliditate, pe care o refuză. Îşi reia afacerea cu numai două ajutoare. „Privatizarea” lui încape toată într-un coş cu scule de tinichigiu purtat pe portbagajul bicicletei. După care saltul se face cu un Trabant silit să ducă poveri în spinare, ca un măgar. În portbagajul autoturismului de azi, poţi găsi întotdeauna o salopetă şi un ciocan de tinichigiu. Patronul care are în subordine ingineri, economişti şi alţi oameni cu studii universitare nu se fereşte să lucreze cot la cot cu muncitorii săi. Cei mai mulţi veniţi de la ţară să-şi încerce norocul, aşa cum se întâmplase şi cu el. Şi norocul nu se lasă aşteptat din moment ce dau peste un patron de la care pot câştiga chiar şi 30.000.000 lei pe lună, leafă de ministru, dar pentru care lucrează cât ţine soarele pe cer şi cât mai văd să bată cuie. Şi de pe acoperişul clădirilor înalte ale Bucureştilor, Virgil Baciu, zis Benone, când priveşte în zările depărtate, i se năzare că îl vede şi pe băiatul ăla care a plecat din satul lui de munte cu mâinile goale, cu vânt în buzunare, cu traista în băţ. Şi mare este mulţumirea şi bucuria că a reuşit până dincolo decât sperase.

Motive ■ S-a trezit în lume copil al nimănui. Tocmai la vârsta iniţierii, a nevoii de cunoaştere, când trebuie să fii îndrumat, sfătuit, ocrotit. Dar el se afla ca un pui de căprioară rătăcit în pădurea lumii. Străin printre străini, putea să-l înjure oricine, putea să-l bată cine vrea şi poftea, că el nu avea cui să se plângă. În cruzimea lor infantilă, ceilalţi copii îl ocoleau, îl respingeau, îl batjocoreau. Iar oamenii mari îl priveau unii cu milă, alţii cu indiferenţă afişată, mulţi cu ostilitate. Ca şi cum era vina lui că a fost lepădat de părinţi la voia întâmplării. Dacă i-ar fi ştiut în pământ, cu o cruce la căpătâi, pe care să plângă, unde să aprindă o lumânare şi să ardă un bob de tămâie... Dar ei erau şi nu erau... Să-ţi cauţi tatăl în fiecare bărbat ieşit în cale, să-ţi cauţi fraţii în toţi copiii de pe uliţele satului, să-ţi aştepţi mama care nu vine, să rămâi mereu singur...

Mai bine nu s-ar fi născut. Dar se născuse. Fata înşelată a fost alungată în lume de părinţi, care i-au crescut copilul aşa cum au făcut şi ei, bătrâni bolnavi şi cu sufletul plin de venin. Şi care au fost culeşi de pe faţa pământului nu după multă vreme.

Străini pe uşi străine, copil de suflet neînfiat, mai mult argat fără simbrie, pe mâncare şi pe îmbrăcăminte. A purtat haine purtate, mânca pe apucate, primul care era sculat dimineaţa, ultimul chemat la culcare, pus la cele mai grele treburi. Pedepsit cu lovituri de bâtă, trebuind uneori, să doarmă în saivan, cu oile şi câinii. Dar le poartă recunoştinţă oamenilor acelora. Duritatea vieţii chiar în anii aceia de formare l-a călit pentru tot restul zilelor sale. Dar, mai ales, l-a făcut să înţeleagă că trebuie să-şi croiască singur drumul viitorului. Şi, atunci, s-a hotărât el să ajungă cineva în viaţă deasupra acestor mizerii şi să-şi întemeieze o familie aşa cum putea să fie închipuită de unul care n-a avut niciodată: un tată, o mamă, un pat al lui, o uşă a lui, o vorbă bună măcar.

Şi iată-l om de afaceri în Bucureşti, în relaţii cu firme din străinătate, şi cu atâtea comenzi, încât trebuie să le planifice pe luni şi ani de zile.

Şi dacă vine atât de des în satul său şi îşi aduce şi soţia şi copiii, după o vacanţă, de pildă, în Insula Rodos, nu o face să se laude; dar, pentru oamenii care-l cunosc ceea ce s-a întâmplat cu el ţine de un adevărat miracol.

Punga lui Benone ■ Poenărenii îl cred cel mai bogat om dintre fiii de azi ai satului. Poate că nu este aşa, dar ei te socotesc după contribuţia pe care ţi-o aduci la interesele obştii. Şi nimeni nu a contribuit mai mult decât el până la această dată. Nu împarte bani ca Becali („ia milionul şi zi bogdaproste"). Dar când a venit vorba de renovarea unei şcoli, de zugrăvirea unei biserici, de ridicarea unui monument, de tipărirea unei monografii, nu a aşteptat să i se ceară. Ba de multe ori a avut iniţiativa şi a făcut avansuri. Şi dacă şi-a luat pe seama sa cheltuielile prilejuite de Întâlnirea fiilor satului nu o face numai ca să se petreacă, ci pentru a-şi face cunoscut acest loc minunat, în care printre invitaţii din toate colţurile ţării să fie câştigaţi pentru a face investiţii în agro-turism şi alte activităţi.

Nu le pune bani în mână oamenilor în mijlocul cărora a trăit, dar îi ajută în diferite alte feluri. Aşa s-a întâmplat, de pildă, când şi-a cărat cu maşina lui, rând pe rând, la stomatolog, ca să le pună dinţi noi, pe vecinii şi rudele care aveau gura ştirbă. Şi văzând el în suferinţă spitalul din Domneşti, de care ţine şi satul său natal, a oferit pături, cearceafuri şi perne pentru toate paturile şi s-a ocupat de zugrăvirea saloanelor şi celorlalte încăperi. Da, are de unde !... Şi din atâta cât are de prisos, îşi permite chiar să facă danii la mânăstirile de pe Sfântul munte Athos, unde a renovat o mânăstire pe cheltuiala sa, precum boierii de altădată.

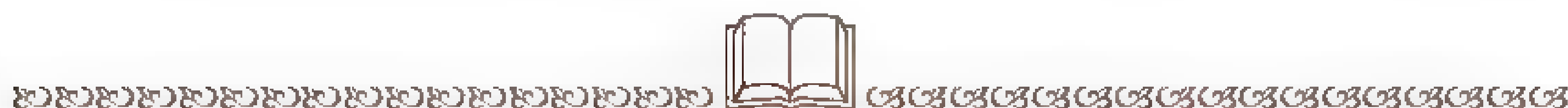
Este un om bogat. Dar n-a găsit vreo comoară, nici punguţa din care nu seacă banii, adusă în cioc de cocoşul roşu. Tot ce are a izvorât din palmele sale, din minte şi din voinţă. Un exemplu pentru oricine, mai ales pentru tinerii din satul lui, care se lamentează că nu prea ştiu pe ce drumuri să apuce.

Însă nici punga lui Benone nu este fără fund. Oricât ar dori, el nu poate cheltui mai mult decât câştigă. Dacă nu şi-ar opri bani pentru dezvoltare, dacă ar intra în capital, ar ajunge la faliment. Este un lucru pe care mulţi dintre consătenii săi nu-l înţeleg...

Fiu al satului ■ În luna mai, când comuna Corbi aniversa 550 de ani de la consemnarea în documente a existenţei sale, printre fiii săi adunaţi cu acest prilej, se aflau: un mitropolit, un general aflat în conducerea ministerului, profesori universitari, ingineri, scriitori, artişti plastici, demnitari, lideri politici, oamenii de afaceri. Virgil Baciu zis Benone nu s-a vârât printre ei. A preferat să rămână în mulţime, să asculte cuvântările, să aplaude. Dar printr-un sondaj organizat ad-hoc de noi, la întrebarea: „Cine credeţi că este fiul satului care-şi iubeşte cel mai mult satul în care s-a născut", pe primul loc, s-a aflat numele lui Virgil Baciu.

Tânărul care a plecat în lume fără alte bagaje decât hainele de pe el, dar cu încredere în sine şi cu speranţa în suflet, copilul din flori, argatul fără simbrie, a ajuns să fie considerat de obştea din care a făcut parte un adevărat simbol al reuşitei în viaţă. Ce importanţă mai are faptul că, pe certificatul lui de naştere, scrie „tatăl necunoscut", din moment ce este recunoscut drept cetăţeanul de onoare legitimat cu dreptul de a intra în cronica satului, ba chiar în legende şi în poveşti, precum personajele din basme, care s-au bătut cu zmei paralei, au adus apă vie de unde se bat munţii în capete, au tăiat capete de balauri, s-au luat cu Ilene Cosânzene şi li s-au născut coconi de aur...

Marin Ioniţă,
membru al Uniunii Scriitorilor din România

În «**Argeşul**» [an. CXXIX, nr. 4543] din 5-6 noiembrie 2005, directorul acestui prestigios cotidian din Piteşti, domnul **Mihai Golescu**, consemnează, printre altele, în editorialul «Preţul libertăţii»:

„Vreau să salut aici iniţiativa acelor intelectuali ai satelor, chiar şi ajunşi la oraş, sau cu atât mai mult, care continuă lucrarea monografică începută de Dimitrie Gusti, fiecare în felul său.

Urmărind modelele înaintaşilor, fiii satului Poenărei se reunesc anual şi, dincolo de bucuria sărbătorii în sine, cu cântec, joc şi voie bună, aceştia pun în lumină, inclusiv în lumina tiparului, tradiţiile, dar şi istoria mai nouă a satului…

Graţie celor ce au iniţiat revista monografică POENĂREI-STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ, *am, iată, prilejul să parcurg, înfiorându-mă, rândurile adunate unele lângă altele sub titlul «Speranţe încătuşate»*

Poate că ne-am detaşat de acei ani, poate că nu mai vrem să ne mai amintim de crunta teroare dezlănţuită de cei care i-au prigonit pe partizani şi pe susţinătorii lor, poate că, aşa cum spunea un martir, „vrem să iertăm, dar nu să uităm", dar nu putem să nu ne cutremurăm cu toţii dacă citim tulburătoarele amintiri ale tinerei absolvente de filologie Iuliana Preduţ-Constantinescu, abia căsătorită şi închisă pentru că nu şi-a denunţat tatăl că îi ajută pe „bandiţii" a căror ascunzătoare se afla la doar un kilometru de casa părintească.

«Speranţe încătuşate» ar merita să revadă lumina tiparului într-o carte pe care s-o citim ori de câte ori vrem să ne amintim preţul libertăţii noastre de astăzi".

Despre Poenărei, mereu şi numai de bine !...

Revista «Poenărei – străbuna vatră natală», publicaţie de 34 de pagini, dacă socotim şi copertele, valorificate la sânge, are har, are lumină, are energia să trezească şi să sporească. Numărul II al anului II, apărut în decembrie 2005, iese la rampă cu un sumar generos, alb-negru şi color. Între portul popular cu motive ornamentale variate, specific zonei, bine ilustrat şi doct comentat, şi arhitectura tradiţională, simplă şi armonioasă, revista se mişcă elegant, cu eleganţa pitorească proprie ţăranului statuar de la munte. Găsim aici concise repere etnoculturale, referiri pioase la slujitorii Sfântului Altar, la Biblioteca sătească, la medicul cu faimă internaţională, Ion Mitulescu, născut în vatra Poenăreilor, la eroii locului, căzuţi în luptele pentru obţinerea independenţei şi pentru realizarea unităţii naţionale, referiri, de asemenea, la cei care s-au opus, riscând până la capăt, totalitarismului comunist. Coordonatele spirituale se desfăşoară în continuare, îmbrăţişând, şi în acest număr, legendele comunităţii, cărţile de suflet, mărturisirile lor lirice, folclorul local.

O poveste frumoasă această revistă – „Poenărei, străbună vatră natală” – spusă liniştit, dar răspicat, aşa cum îi stă bine cronicarului, oricărei epoci i-ar fi el dator. Tonul, nuanţele, muzica discretă pe care o degajă sunt, de altfel, în nota de personalitate a bravilor „egumeni” culturali, Grigore Constantinescu, redactorul-coordonator, şi Constantin Samoilă, secretarul de redacţie al revistei.

Denisa Popescu,
Poetă

Vivat, crescat, floreat !

Poenărei – prea frumoasa, deşi micuţa aşezare nord-musceleană, reprezintă pentru „o mână de oameni“ – străbuna vatră natală... De doi ani, „Poenărei - străbuna vatră natală“ este titlul unei reviste adevărate, având toate datele necesare unei apariţii periodice, inclusiv I.S.S.N.-ul de rigoare. Am citit cu interes cele două numere apărute până acum, fără să am vreo legătură specială cu satul Poenărei. Ştiam, despre această localitate, că, pe lângă frumuseţea naturală extraordinară cu care a fost dăruită, în egală măsură, Poenăreii au fost dăruiţi cu oameni adevăraţi, câţiva dintre ei, fiind eroi ai rezistenţei antitotalitariste din România.

Printre aceştia – familia colegului meu „de-o viaţă", profesorul muzeograf Grigore Constantinescu. Încă de la primele pagini ale celor două reviste apărute până acum, l-am regăsit pe Grigore Constantinescu aşa cum îl ştiu dintotdeauna: talentat, sentimental, cât să-i vină bine şi cât sentimentele să nu ştirbească adevărul istoric, implicat în impulsionarea apariţiei revistei, în coordonarea colectivului redacţional, în tehnoredactare, dar, mai ales, ca autor al multor pagini din cuprins. Pe lângă articolele semnate „Grigore Constantinescu", l-am recunoscut şi în spatele celor semnate „Grecateros", „Cronicar", „Gricon", „Coordonator", „Degorin" etc.

Discreţia cu care s-a ascuns sub aceste pseudonime, dovedeşte că Grig nu a dorit această revistă din vanitate, ci, chiar a avut ceva de spus, ca, de altfel, toţi cei implicaţi în apariţia publicaţiei în discuţie. Şi-au îndeplinit o datorie de suflet faţă de „străbuna vatră natală", iar Grigore Constantinescu, mai mult, faţă de părinţii şi sora sa, a căror tragedie trebuia spusă, corectându-se multe dintre datele ei necunoscute exact unora.

Sigur, el a scris în anii din urmă despre această tragedie familială; i-aş reproşa, poate, că n-a făcut-o, sub această formă, cu mai mulţi ani înainte, dar, cum se spune, niciodată nu e prea târziu !...

Aş zice că Grigore Constantinescu a făcut, pentru satul său natal, ceea ce ştie mai bine: să scrie despre istoria aşezării şi să organizeze un muzeu istorico-etnografic, desigur, cu ajutorul unui grup de intelectuali, unii – fie plecaţi din sat, alţii – cadre didactice la şcoala din Poenărei. Muzeul este cu caracter permanent. Cine ajunge în Poenărei îl poate vizita. Inginerul Constantin Samoilă, talentatul realizator al unor lucrări de metaloplastie, a dăruit muzeului satului natal o parte dintre ele: pe cele inspirate din viaţa obişnuită a consătenilor săi.

Apreciez, pe lângă cronica scrisă a revistei, cronica fotografică. Realizatorii publicaţiei s-au dovedit a fi şi nişte fini psihologi. Ei ştiu că, astăzi, oamenii citesc din ce în ce mai puţin, din păcate, drept pentru care au prezentat întâlnirile fiilor satului, în imagini pe vreo 16 pagini, facilitând astfel, parcurgerea revistei şi trezindu-le interesul celor ce încă nu au participat la aceste întâlniri.

În final, adresez celor doi poenăreni pe care îi cunosc: Grigore Constantinescu şi Constantin Samoilă, precum şi celor pe care nu-i cunosc personal, dar care mi s-au dezvăluit din paginile citite şi din fotografii, sincere felicitări pentru ceea ce fac, sănătate şi acelaşi entuziasm în a-i reuni pe consătenii lor în fiecare an „acasă", în aceeaşi lună august, „La mulţi, foarte mulţi ani" de aici înainte, iar revistei lor – să aibă viaţă lungă şi circulaţie, cel puţin, naţională.

Prof. Elena Rotaru,
Director general adjunct al Muzeului judeţean Argeş

MEMENTO

CONSOLIDAREA BISERICII DIN POENĂREI

Dăinuirea acestui înălţător monument de arhitectură, a cărui structură de rezistenţă este continuu afectată de instabilitatea terenului pe care a fost amplasat, impune urgentarea operaţiunii de colectare şi evacuare a apelor subterane ce se infiltrează în fundaţii, fie printr-un canal deschis, fie printr-un sistem prevăzut cu tuburi de ciment, precum şi consolidarea construcţiei pe baza proiectului realizat de ing. Eugeniu Dumitrache şi ing. Ana-Maria Marinescu.
Ne exprimăm convingerea că, în viitoarea pisanie care va consemna contribuţia credincioşilor la salvarea monumentului, vor fi înscrise numele nu numai ale tuturor fiilor satului, dar şi ale unor osârduitori şi purtători de grijă pentru acest sfânt locaş din ţară, care sunt conştienţi de valoarea inestimabilă a Bisericii de lemn «Cuvioasa Paraschiva» din Poenărei.

CRUCEA EROILOR REZISTENŢEI

Cu ocazia Întâlnirii fiilor satului Poenărei din anul 2004, domnul primar al comunei Corbi, Mihai Ungurenuş, a propus, ca obiectiv imediat **ridicarea unei imense cruci închinate eroilor Rezistenţei armate anticomuniste din Munţii Făgăraş**, pe Dealul Toaca, vârful cel mai înalt şi mai vizibil de pe golul Poenăreilor, în apropierea locului unde au fost prinşi ultimii dintre partizanii care s-au luptat pentru libertate şi o viaţă mai bună.
Acest proiect extrem de important nu s-a înfăptuit din cauza inundaţiilor anului 2005 care au pus mari probleme financiare autorităţilor locale. Sperăm că viitoarea întâlnire a fiilor satului nostru să se desfăşoare lângă acest important obiectiv memorial, în cadrul feeric al naturii înconjurătoare de la Lacul Roşu. Ar fi o întâlnire mult mai motivată, întrucât, prin acest însemn al credinţei strămoşeşti, s-ar întipări, în minţile generaţiilor prezente şi viitoare din zonă şi nu numai, tributul uriaş de sânge dat de fii ai satului Poenărei în lupta pentru reîntronarea libertăţilor democratice în ţara noastră.

IN MEMORIAM

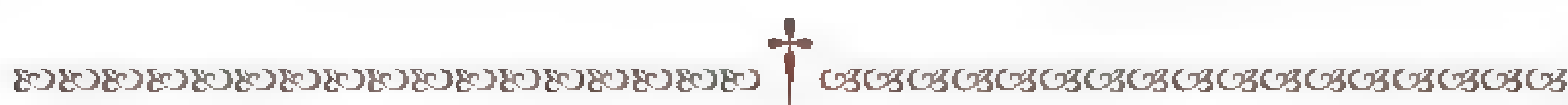
Prof. ALEXANDRINA PĂUNESCU (DIDA)

S-a născut la 22 august 1937, în comuna Ulieşti, judeţul Dâmboviţa. A urmat Şcoala generală în satul natal, între anii 1944-1951. În perioada 1951-1955, urmează Şcoala medie tehnică de activişti culturali din Bucureşti. După absolvirea acestei şcoli, este repartizată pe post de bibliotecară şefă la Biblioteca raională Găeşti. Pe 1 octombrie 1957, se transferă la Biblioteca raională Drăgăşani, unde funcţionează pe post de bibliotecară principală până la 1 octombrie 1960, când ocupă postul de bibliotecar la Biblioteca comunală Corbi-Argeş, post pe care îl deţine până la 1 septembrie 1962, când este încadrată pe post de profesoară la Şcoala generală Corbşori. În perioada 1963-1969, urmează cursurile Facultăţii de filologie – Universitatea Bucureşti, iar, în urma examenului de stat, a obţinut diploma de licenţă în filologie. La Şcoala generală Corbşori, profesoara Dida Păunescu predă limbile: română, franceză şi rusă. În munca didactică, profesoara

Dida Păunescu a dăruit elevilor săi dragostea pentru învăţătură şi le-a îndrumat paşii cu o măiestrie pedagogică exemplară. Întotdeauna, modestă, cu o voce blândă ce încălzea sufletele elevilor săi, era, pentru aceştia, un făuritor de destin. Orele de literatură ale profesoarei erau adevărate lecţii de viaţă, dând dovadă de tact pedagogic şi pasiune pentru munca didactică, fiind exigentă faţă de munca proprie, pentru ca de la fiecare elev să obţină tot ce poate da. Nepărtinitoare, dispunând de un echilibru moral viguros, a căutat cu stăruinţă ca elevii săi să îndrăgească învăţătura. A fost mândră de generaţiile de elevi pe care le-a instruit şi educat, lucru care a făcut să fie mult iubită şi respectată de elevi şi colegi, cât şi de părinţii acestora.

Una dintre preocupările sale a fost şi organizarea de excursii, având drept scop educarea la elevi a sentimentului patriotic, cunoaşterea trecutului istoric al patriei. Dar nu numai catedra i-a adus satisfacţii, ci şi acţiunile obşteşti care vizau alfabetizarea sau cercurile de citit organizate în casele oamenilor. Activează cu pasiune şi pe tărâmul culturii, făcând parte din numeroase formaţii artistice ale Căminului cultural. A pregătit multe brigăzi artistice şi recitaluri de poezie cu care a participat la faze superioare. După 53 de ani de existenţă, într-o zi geroasă a lunii ianuarie 1992, în urma unei grele suferinţe, neuitata mea profesoară a intrat în pământul satului pe care l-a cinstit cu fapta sa.

Înv. Dorina Ionescu,
Şcoala generală nr. 2 Curtea de Argeş

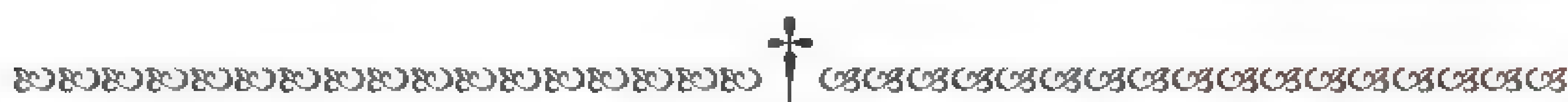

Prof. NICOLAE ZAMFIRESCU (MICHI)

Născut la 8 februarie 1933, unul dintre cei cinci copii ai lui Năică Zamfirescu, oameni gospodari, modeşti şi cu frica lui Dumnezeu. A urmat Şcoala primară din Poenărei, în perioada 1940-1945, sub îndrumarea distinsului şi neuitatului învăţător Gheorghe Popescu, cel care a lămurit părinţii să-l dea mai departe să se facă învăţător. De la vârsta de 12 ani, a urmat cursurile Şcolii Normale „Carol I" din Câmpulung, timp de şapte ani, în perioada 1945-1952, obţinând diploma de învăţător calificat, în iunie 1952. A fost repartizat pentru învăţământul superior, urmând cursurile Institutului pedagogic din Bucureşti, iar, în urma examenului de stat din iunie 1954, a fost declarat diplomat al Institutului pedagogic de 2 ani, în specialitatea fizico-matematică. A fost repartizat ca profesor de matematică la Şcoala de 7 ani Corbeni, raionul Curtea de Argeş, unde şi-a făcut stagiul de trei ani. Începând din iulie 1957, a fost numit inspector la Secţia de învăţământ a raionului Curtea de Argeş, funcţie pe care a deţinut-o timp de şapte ani. Ca inspector şcolar, în perioada 1957-1964, a desfăşurat o rodnică activitate de îndrumare şi control pentru ridicarea calităţii învăţământului în şcolile de pe văile: Râul Doamnei, Vâlsan, Argeş, Topolog. În perioada 1964-1972, a fost directorul Şcolii generale nr. 4 din Curtea de Argeş, şcoală de unde a ieşit la pensie în anul 1995. Faima Şcolii generale nr. 4 din Curtea de Argeş era cunoscută în tot raionul, apoi, în judeţ şi pe ţară, atât pentru rezultatele deosebite ale colectivului didactic, dar şi ale elevilor. Dovada o constituie „Diploma de Profesor fruntaş" acordată domnului profesor Zamfirescu de Ministerul Învăţământului în 1965, de Ziua învăţătorului.

Profesorul Nicolae Zamfirescu a fost un devotat metodist voluntar în cadrul Casei corpului didactic, fiind delegat de Ministerul Învăţământului să efectueze numeroase inspecţii speciale pentru definitivat şi gradul II la învăţători şi profesori de specialitate. A fost numit ca preşedinte sau profesor examinator ani la rând în comisia de admitere în liceu în: Curtea de Argeş, Corbeni, Râmnicu Vâlcea, Piteşti, Slatina-Olt, Câmpulung-Muscel. A fost un model de corectitudine şi conştiinciozitate, colegialitate, un om de o înaltă ţinută morală. Datorită aptitudinilor sale profesionale şi pedagogice, a reuşit să instruiască excelent generaţii de elevi. Într-o zi de aprilie a anului 2006, se stinge din viaţă, în urma unei grele suferinţe.

Vasile Păunescu

AGENDA telefoane

U T I L E

INFORMAŢII NUMERE TELEFON — 931
DERANJAMENTE POST TELEFONIC — 921
S A L V A R E — 961
POMPIERI — 981
PROTECŢIA CIVILĂ — 982
POLIŢIE INTERVENŢII — 955 • 607000
POLIŢIE RUTIERĂ — 607000
ELECTRICA — 929
SPITALUL JUDEŢEAN ARGEŞ — 287150
SPITALUL DE PEDIATRIE — 220800
SPITALUL MILITAR — 218090
PREFECTURA — 217800
CONSILIUL JUDEŢEAN — 210056
CASA JUDEŢEANĂ DE PENSII — 222394
INSPECTORATUL TERITORIAL DE MUNCĂ — 223413

P O E N Ă R E I

580 + •••

- PRIMĂRIA COMUNEI CORBI – **005**
- POLIŢIA COMUNEI CORBI – **344**
- CABINET MEDICAL – **116**
- DISPENSAR VETERINAR – **074**
- Andreescu Gheorghe – **326**
- Andreescu Maria – **235**
- Andreescu Vasile – **307**
- Baciu Filofteia – **220**
- Baciu Gheorghe – **418**
- Baciu Virgil – **233**
- Constantin Vladimir – **385**
- Cujbescu Iulian Nicolae – **218**
- Damian Andruţ – **324**
- Diaconu Ion – **236**
- Grigorescu Gheorghe – **485**
- Milea Aurelia – **230**
- Mitulescu Benone – **231**
- Păunescu Constantin – **229**
- Păunescu Ion – **055**
- Păunescu Petre – **397**
- Păunescu Sorinel – **214**
- Pârvu Nicolae – **221**
- Petcu Ştefan – **454**
- Uşurelu Gheorghe – **232**
- Sorescu Gheorghe – **239**
- Vânătoiu Filofteia – **240**
- Vlad Ion – **237**

POENĂREI
obiective turistice importante

***Poenăreiul** – sat de interfluviu, situat în extremitatea nord-vestică a fostului județ Muscel, la hotarul cu județul istoric Argeș – are o poziție dominantă în bazinul Râului Doamnei, altitudinea maximă înregistrând, pe Dealul Toaca, 895 m. Poenăreiul constituie o autentică „oază” de „autohtonism muntenesc” într-un context etnografic influențat considerabil de particularitățile etnoculturale ale unei populații majoritare originare din Transilvania, care s-a stabilit, în perioada medievală, pe teritoriul așezărilor limitrofe: Corbi, Corbșori, Stănești și Galeș.*

Biserica de lemn «Cuvioasa Paraschiva» durată prin osârdia preotului paroh Ioan Constantinescu și „contribuția familiilor: Poenăreanu, dr. Mitulescu, Maria-Avida și general Victor Nanu, precum și a enoriașilor satului Poenărei”, între anii 1937-1943, după proiectul arh. D. Ionescu-Berechet; înveșmântată într-o splendidă pictură murală de către frații Ion și Pantelimon Fleșaru din Câmpulung-Muscel, reprezintă o chintesență a artei meșterilor cruceri dăltuitori în lemn din Muntenia.

Monumentul eroilor • În cursul glorioaselor lupte ale poporului român pentru obținerea independenței de stat și realizarea unității naționale, pentru eliberarea patriei, au căzut la datorie neînfricați fii ai satului Poenărei. Un text versificat glorifică spiritul lor de sacrificiu: «Jertfindu-vă sub steagul sfânt / al Patriei, prin timp, durate, / ați semănat acest pământ / cu dor nestins de libertate !»

Troița eroilor Rezistenței anticomuniste • Construcție măiestrit sculptată în lemn, troița a fost înălțată la intrarea în curtea familiei preotului martir Ioan Constantinescu. Monumentul prezintă un caracter documentar, întrucât sunt menționați eroii care au fost uciși, în noaptea de 18/19 iulie 1959, la Închisoarea Jilava, cei care s-au jertfit în luptele din munți, ori au murit din cauza detenției în cruntele închisori comuniste.

Muzeul satului Poenărei cu caracter istorico-etnografic – o realizare culturală de excepție – a fost organizat, în anul 1980, în Școala primară edificată în anul 1968, care cuprinde două săli de clasă dotate cu mobilier și material didactic.

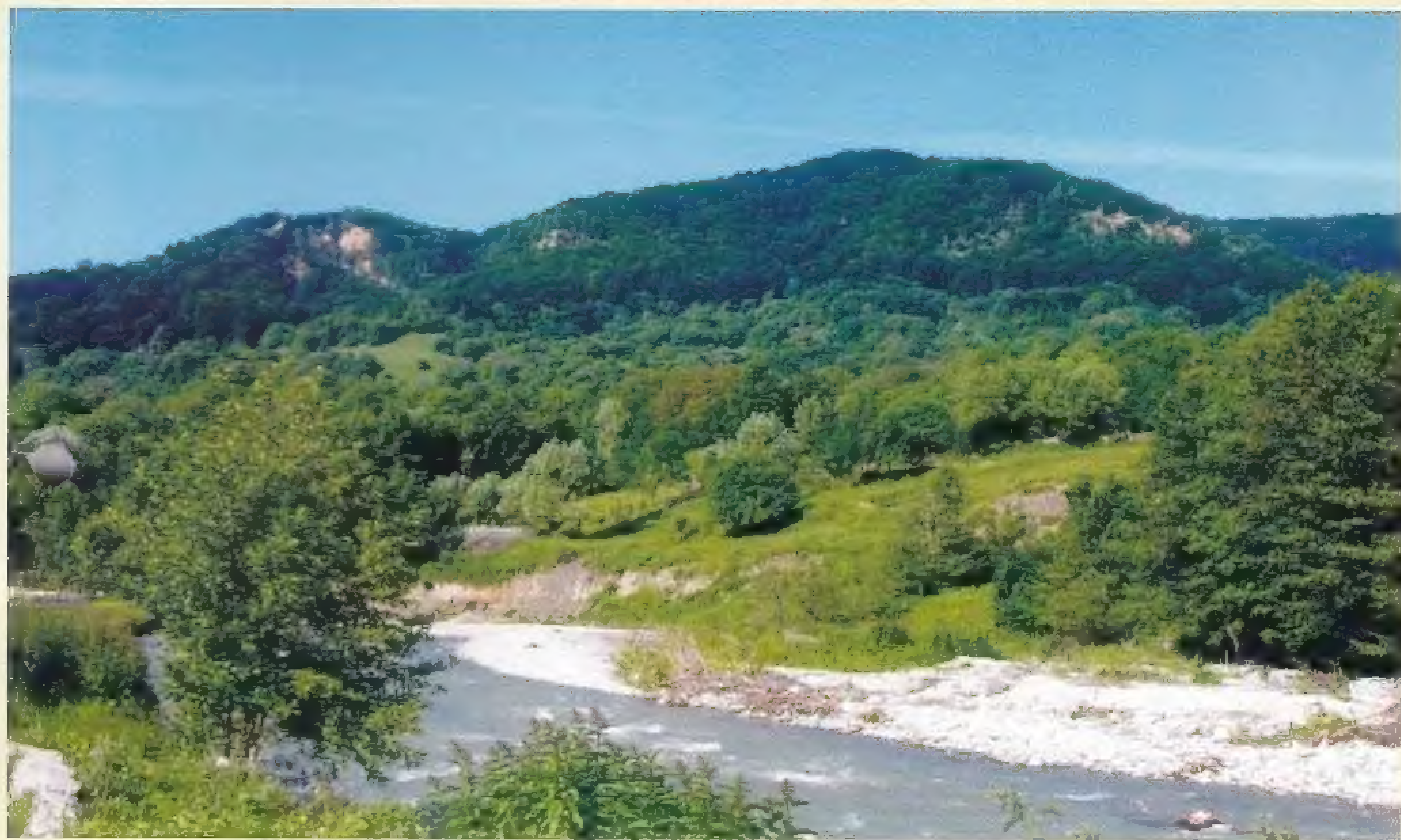
Troița Liliana Nanu amplasată la ramificația spre satul Poenărei, din șoseaua ce leagă Domneștii de Nucșoara, a fost ridicată în amintirea fiicei generalului Victor Nanu, Florica-Liliana Nanu [1922-1939]. Recent, a fost refăcută integral, cu cheltuiala familiei Radu Hortopan, de către renumitul sculptor Ion Rodoș din Sboghițești, autor al unor opere de mare rafinament artistic, care a redat extrem de fidel structura și compoziția ornamentală a troiței inițiale. Pe troiță, sunt fixate plăcuțele metalice inscripționate: «Nesfârșit dor părinții tăi» și «Umbra mea e amintirea. Florica-Liliana Nanu [1922-1939]».

Dealul Toaca cu înălțimea de 895 m constituie zona de maximă altitudine a satului Poenărei. În Râpile cu Brazi, supranumite „Râpile Partizanilor”, luptătorii din Rezistența armată anticomunistă de pe versanții sudici ai Munților Făgăraș și-au săpat în stâncă, în anul 1952, ultimul bordei, în care s-au adăpostit timp de șase ani, până în luna mai 1958, când au fost prinși, prin trădare, de Securitate.

POENĂREI OBIECTIVE TURISTICE IMPORTANTE

COLEGIUL REDACTIONAL:

Redactor coordonator - Grigore Constantinescu
Secretar de redacție - Constantin Samoilă
Tehnoredactare - Grigore Constantinescu
Lector - Eugenia Constantinescu
Ilustrații, prepress: Virgil Baciu, Constantin Samoilă, Mirela Florea
Sponsori: Virgil Baciu, Grigore Constantinescu, Constantin Samoilă
Tiparul executat la S.C. TIPARG S.A.
I.S.S.N. 1842-4104

